

Todistaja

Tammikuu • January 2007 No. 1 Volume 82

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EURO

**Talvipäivät
Lake Worth
Florida
15.-18.02.2007**

Uudelle Vuodelle

Oi, Herra, tää Uusi Vuosi
nyt siunaa armossas.

Suo meidän kasvaa rakkauteen,
iloon ja rauhaan.

Vaikk` ympärillämme ajan aallot
vahtopäiset pauhaa,
uskossa suo meidän katsella
satamamme rauhaa.

Pelko pois! Herraan luota!
Ei kenkään turvaa Häneen suotta.
Kysyy vain kuuliaisuutta uskoa.
Uskollisena seisoo Herra
Uuden Vuoden vartijana.
Ei kohtaa meitä mikään vaihe,
etteikö Hän tiedä, kaitse.

Siis siskoseni, veljeni,
vaippa ota puhdas, uusi.
Kun uuteen vuoteen sä käydä saat.
Täytetty on työ Herran.
Usko, luota armoonsa.
Vaik` syntimme veriruskeet ois,
ne silloin valkoiseksi saat.

Helvi J Pulkki

PHOTO: OLAVI TIITTANEN

Iso vaihde päällä arabityössä

**Medialähetyskonferenssi
Seinäjoella 28. - 29. 10.-06**

Arabityön johtaja Aaron puhui konferenssissa useaan otteeseen - mikä kuvastaa hyvin sitä, että tällä työsektorilla menee nyt lujaa. Itse asiassa tunnelmat ovat vähän sellaiset kuin koettiin idäntyössä juuri ennen kuin ateismin muurit sortuivat ja Neuvostoliitto romahti.

Murtumista on nyt nähtävissä islamin muurissakin. Työ on Jumalan, mutta hänellä on ollut Aaronin kaltaisia työtovereita näitä muureja murtamassa. Hänen johtamansa arabityö on laajempaa kuin millään muulla järjestöllä maailmassa.

Aaron luettelee tilastolukuja Avainmedian arabinkielisten sivujen käyntimääristä tai "hiteistä", kuten sanotaan. Hän heittelee ilmaan uskomattomia miljoonalukuja, mutta kaikki luvut ovat tarkkaan todennettavissa laskurien avulla.

-Meillä on 12 arabiankielistä sivua ja yhdellä niistä on käyty yli 102 miljoonaa kertaa tänä vuonna, hän toteaa kuulijakunnalle, joka tuskin

pystyy käsittämään, miten kirkko-historiallisesta asiasta on kysymys.

EH

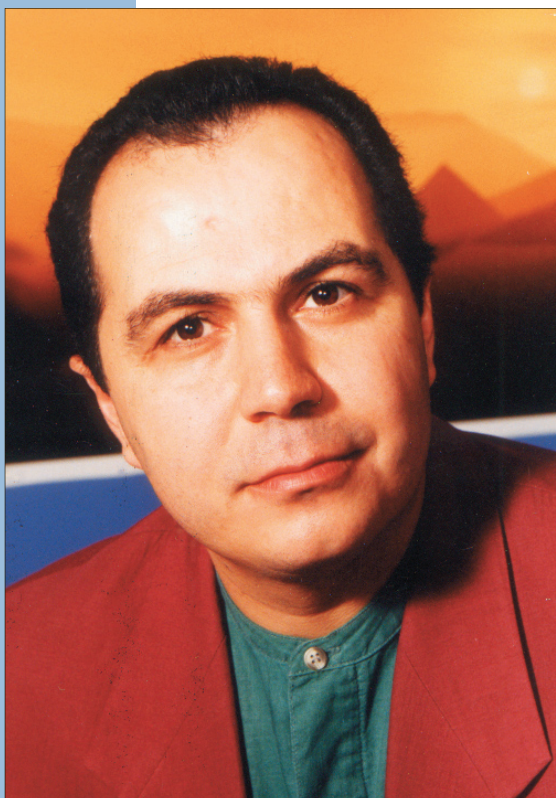
Palautetta arabityöstä

Haluaisin onnitella Life TV -kanavaa ainutlaatuisista ja opetavista ohjelmista, jotka heijastavat jumalallista rakkautta ja puhtautta. Olen katsonut Avainmedian uutta tv -sarjaa, joka todella kiinnitti huomioni. Sen kautta Kristuksen rakkaus tuli sydämeeni. Olen vakaasti päättänyt seurata ihmiskunnan Pelastajaa. Tarvitsen teitä johdattamaan minua eteenpäin uskon askelissa.

- MAHMUD, S - ARABIA

Tuhannet kiitokset teille! Ohjelmienne kautta toitte Kristuksen valon sydämeeni, tulin tuntemaan Jeesuksen ja vastaanotin Hänet Pelastajanani. Olen katsonut ohjelmi-
anne internetin kautta. Rukoilkaa puolestani, sillä perheeni tulee uhkaamaan henkeäni, kun kerron heille uskostani Kristukseen.

- G., MIES MAROKOSTA
LAINAUS AIKAMEDIA LEHDESTÄ

Todistaja

Vuodenvaihteen ikkunoita kentälle

Vaikka yleinen mielipide on vastaan kristinuskoa, niin silti ympäri maailmaa kirjoitetaan, ainakin liikeasioissa, vuosiluvuksi 2007. Näin kirjoittaja, kenties tahtomattaan, ilmoittaa Jeesuksen syntymästä kuluneeksi 2007 vuotta. Eikö olekin merkillistä, että Jeesuksen kieltäjä ajoittaa artikkelinsa kertomalla, että 2007 vuotta sitten tämä minun kieltämäni Jeesus syntyi tähän maailmaan. On yhtä ironista, että jumalankieltäjät, ympäri maailmaa käyttäessään Yhdysvaltojen dollaria maksuvälineenä, todistavat Jumalan olemassaolosta sillä jokaisessa Amerikan rahassa lukee: "In God we trust" eli "Me luotamme Jumalaan"

Evankeliumi kulkee vastavirtaan. Oikeastaan vastustaminen ja vainot ovat aina edistäneet tämän ilosanoman levittämistä. Vastatuuli nostaa viirimme korkeammalle, yhä useampien nähtäväksi.

Tässä Todistajan numerossa saamme kurkistaa Arabityön ikkunasta, samoin Venäjän tapahtumia, uutisia Israelista, jopa Kiinan ja Mongolian kentän kuulumisia. Tietenkin oma ikkunamme välittää tietoja kotoisilta kentiltä. 81 vuotta täyttäneen lehtemme ensimmäinen numero on siis ikkuna eri kentille, kertoen; tällainen on tilanne tänään. Mitä tapahtunee alkaneen vuoden aikana, on meiltä nyt salassa. Yhden tiedämme ja siitä iloitsemme; me saamme uskovina olla mukana maailmanlaajuisessa työssä omalla osallamme. Emme omista tätä työtä, olemme vain kutsuttuja työntekijöitä. Pyrkikäämme olemaan uskollisia kutsujallemme.

Näin tarkkailemme eri kenttiä, työntekijöitä ympäri maailman, siunatkaamme heitä Jeesuksen nimessä. Joillakin kentillä on suuria vaikeuksia. Kantakaamme niitä rukouksin Herran eteen. Jos kuulemme jostakin erikoisen avunhuodon niin ojennetaan auttava käsi siihen suuntaan. Pahin halla omalle työsarallemme on arvostella naapurin työtä. Saakoon Elävä Jumala varjella meitä tuolta vihollisen juonelta! Olen tehnyt havainnon; siunaajat tulevat siunatuiksi, kateelliset ja ylpeät arvostelijat tuhoavat oman kenttensä työn. Sana opettaa: "Jumala on ylpeitä vastaan", se pitää paikkansa edelleen.

Oma lehtemme, Todistaja, on nyt 81-vuotias. On pakko todeta, että Herramme on siunannut tämän evankelistan pitkällä iällä. Meille siirtosuomalaisille tämä lehti on tullut rakkaaksi. Monet tilaavat sen omaisilleen tai ystävilleen sinne isiemme maahan, Suomeen. Jotkut asiamiehemme lähentelevät lehtemme ikää ja vieläkin uurastavat sen hyväksi. He ansaitsevat kaikkien kiitoksen. Tämä lehti yhdistää meitä hajallaan asuvia. Näin saamme joka kuukausi kurkistaa tämän ikkunan kautta koko mantereeseen, jopa koko maailman tapahtumiin hengellisellä rintamalla. Askeleemme lyhentyessä ajattelemme jälkeemme jääviä sukupolvia. Kuinka voisimme luovuttaa heille rakkaan Todistajamme. Onkohan tämä asia yksi vuoden 2007 päällimmäisistä?

LAURI KARHINEN

*Hyvää ja Jumalan siunaamaa
Uutta Vuotta kaikille lehden lukijoille!*

Todistaja

Mission Press Society

Jumalan siunaamaa Uutta Vuotta kaikille

Irja ja Olli Pyykkö
Sudbury Ontario

*Jumalan siunaamaa Uutta Vuotta kaikille
ystävälle Kanadassa ja USA:ssa*

Herman ja Helena Blomerus, Priscilla, Toni ja Roger
herman.blomerus@hotmail.com

*Jumalan siunaamaa Uutta Vuotta kaikille
Sudbryn Siion Helluntaiseurakunta*
Sudbury Ontario

Burjatian pääkaupunkiin uusi kirkkorakennus

Burjatian pääkaupungissa Ulan Udessa vietettiin marraskuussa uuden kirkkorakennuksen vihkiäisjuhlaa. Jurtan mallisen kirkkorakennuksen rakennustyöt aloitettiin kahdeksan vuotta sitten. Suurin osa työstä tehtiin talkoilla. Keskeisellä paikalla kaupungissa sijaitsevan kirkkorakennuksen pääsalissa on kokoustilat viidellesadalle ihmiselle. Rakennuksen ensimmäisessä kerroksessa on tilat Raamattukoululle.

Idän ja lännen välisessä solmukohdassa sijaitsevaa Burjatiaa käytettiin jo 1870 -luvulla Raamattujen kuljetusreitinä Kiinaan. Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen Lidia ja Sergei Ustjuganin muuttivat Valko-Venäjältä Burjatian pääkaupunkiin Ulan Udeen. Kaupungissa alkoi hengellinen herätys. Ustjuganit aloittivat seurakuntalaisten kanssa kirkkorakennuksen rakentamisen. Kirkkorakennuksen vihkiäisjuhlat olivat marraskuun lopussa. Vieraita oli eri Venäjän federaation helluntaiseurakunnista ja naapurimaasta Mongoliasta. Ulkomaisina vieraina olivat Ruotsin Slaavilaislähetyksestä Rauli Lehtonen.

Lähetystyöntekijä Kari Halonen on kaksi kesää organisoinut lastenleirejä Burjatiassa. Vuonna 2005 järjestettiin viisi ja viime vuonna yksitoista leiriä. Ensi kesänä leiritoimintaa jatketaan. Leirit ovat samanlaisia kuin Karjalassa pidettävät kesäleirit.

Leirit ovat yhdistäneet eri Burjatian evankelisia seurakuntia

Budhalaisuus elpyy

Venäjän federaatioon kuuluva Burjatia sijaitsee Aasiassa, Itä-Siperian eteläosassa. Väestö puhuu venäjää ja burjatiaa. Pääkaupungissa Ulan Udessa on noin 400 000 asukasta. Ennen vuotta 1934 kaupun-

gin nimenä oli Verhneudinsk. Tasavallan naapurina on Mongolia. Baikal -järvestä 60 % sijaitsee Burjatian puolella. Ulan Ude oli pitkään suljettu sotilas-kaupunki joka avautui ulkomaalaisille vasta 1994. Burjaatit muodostavat 24,2 % tasavallan asukkaista. Heidän lukumääränsä on noin 500 000. Venäläisiä on noin 70 % tasavallan asukkaista. Burjaatit ovat mongolialainen kansa ja he kuuluvat tuvien ja evenkien kanssa alueen alkuperäisväestöä.

Burjatian pääkaupungin Ulan Uden pääkaupungissa vihittiin käyttöön uusi rukoushuone. Mukana kaksipäiväisessä juhlassa oli myös maaseudulta saapuneita, kansallispuhuisia burjattikristittyjä.

Ulan Uden seurakuntaan kuuluu jäseniä useista eri kansallisuuksista.

Vuonna 1917 Burjatia liitettiin Neuvostoliittoon. Karjalalouden kollektivisointi merkitsi loppua burjattien paimentolaiselämälle. Väestön perhekeskeinen kulttuuri ja sukurakenne kuitenkin säilyi. Helmikuussa 1994 perustettiin Venäjän federation kuuluva Burjatian tasavalta. Budhalais -shamanismin nopea elpyminen alkoi 1980 -luvun lopussa.

EERO KETOLA

Todistaja

Published since 1925

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher MISSION PRESS SOCIETY
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smarrt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR Lauri Karhinen
LAYOUT Keijo Sakara
OIKOLUKU Helena Rantanen
TAKASIVUN TOIMITUS Sylvia Rukkila
ALUETOIMITTAJA Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA Erkki Ahonen, Liisa Liedes,
Osmo Pieniniemi, Eljas Rossi,
Ulla Saari, Aimo Selin, Uuno Vesanen.

YHDYSHENKILÖ SUOMESSA

Annikki Siren,
Katajakalliontie 2,
01120 Vesterskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT: \$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00. kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA :
Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.
KANADASSA: \$26.00. (sis.GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$32.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$36.00
USA:STA: US \$26.00.
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$30.00
SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampo nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi), tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 30 euroa.
MUISTA MAISTA:
CAD \$36.00 , US \$30.00 tai 30.00 euroa.

OSOITTEITA

LÄHETYSKASSA

Erkki Inkiläinen
119 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LÄHETYSKASSA USA

Timo ja Eeva Nirkkonen
4205 57th Ave. South C
Lake Worth FL 33463 USA

\$3.00 (GST INCL.) 3,00 euroa
Publications Mail Agreement No. 40028608

GST No. R 121903561
Publications Mail Registration No. 09505

"We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs."

Canada

Uutiskirje Indonesiasta

Ihana vuodenaika on käsillä. Meille tänä vuonna erityisesti, koska Mika, Rommy ja lapset ovat täällä kanssamme ja saamme viettää Joulua yhdessä. Myös Veka Afrikan vuosien jälkeen on joukossamme sekä jouluvieras Janne Australiasta, joten ruokavahvuus on tasan kymmenen.

Lapsistamme vain Marja perheineen on Kanadassa. Koskahan oltais koko porukka samassa maassa? Marjalle ja Tommylle on tulossa neljäs vauva tammikuussa, joten ei puhettakaan, että voisivat matkustaa. Ja onhan siinä toki aina muitakin pieniä esiteitä, kuten mistä niin isolle joukolle matkarahat...

Kuluva (kohta loppuun-) vuosi on ollut täynnä tapahtumia. Tammikuussa Mikan perheen tulo tänne Indonesian kentälle oli valtava ilo.

Vuokrasimme talon, johon mahduimme kaikki, juuri ja juuri. Yhtään ylimääräistä huonetta ei ole, mutta osa vieraista on aina majoitettu lasten huoneeseen tai läheiseen hotelliin. Talo on hyvällä paikalla ja suhteellisen edullinen. Olemme tyytyväisiä ja saamme nauttia yhdessäolosta vuosien ikävöinnin jälkeen.

Aivan ilmeisen Jumalan johdatuksen kautta Mikan perhe sai työluvat tähän

maahan. Sen myötä lapset pääsivät kansainväliseen kouluun elokuussa. Ennen sitä lapset olivat kotikoulussa.

Rommy vapautui sitten myös kielikouluun. Mikalle vaan yhtäkkiä Indonesian kieli avautui ja toimii täysin jo tällä kielellä. Veka sen sijaan paikkailee myös lapsuuden kielitaitoaan ja on motivoitunut nopeasti oppimaan saarnaamaankin tällä kielellä. Tähän asti olemme tulkanneet häntä kokouksissa. Olemme niin tavattoman kiitolliset, että molemmat poikamme ovat nyt täällä työssä mukana.

Mirjalla oli melkoinen vuosi. Edellisvuoden Juhannuksena kaatumisen seurauksena sattunut luunmurtuma ei alkanut parantua ja vihdoinkin yhdeksän kuukauden kipuilun ja tuskien jälkeen päädyttiin uusia leikkaukseen Suomessa. Vaikka raskasta olikin lähteä kesken työkauden kotimaahan ja juuri kun lastenlapset olivat tottuneet mamman läsnäoloon, katsottiin se kuitenkin parhaaksi vaihtoehdoksi.

Käsi kipsissä matka sujui. (Täköläiset olivat kauhuissaan, että yksin, sairaana lähtee niin pitkälle matkalle!) Suomen maassa sitten sukulaiset, seurakunta, ystävät ja Vakuutusyhtiö "panivat tuulemaan" ja Mirja pääsi parhaaseen mahdolliseen hoitoon ja leikkaukseen. Vanha "rautaromu" poistet-

tiin, lonkasta otettiin palanen luuta, joka istutettiin murtumakohtaan yhdessä uuden, pitkän titanium-levyn kanssa 12 ruuvilla kiinni. Ja niin alkoi paraneminen ja yhtäkkiä myös kivut olivat pois.

Mirja nautti täysillä Suomessa olosta. Hän pääsi myös 60-vuotislahjojen avulla käymään Kanadassa. Siellä Marjan perheen ja Eira-siskon hoivissa oli ihanaa toipua. Heinäkuun lopussa, levänneenä ja kipuvapaana Mirja palasi takaisin Indonesian touhuun mukaan.

Manu oli sillä aikaa tehnyt kokousmatkoja, aina Intiaa myöten. Ikävä ei päässyt pahemmin vaivaamaan, kun oli paljon työtä ja menemistä. Yhdessä saimme käydä sitten Thaimaassa lokakuussa. Olimme siellä herätyksen 60-vuotisjuhlilla, sekä joissakin kokouksissa puhumassa ystäväme työalueella. Suuri oli ilomme tavata ensimmäiset lähettimme täältä Indonesiasta Thaimaahan. Ovat erittäin hyvin sopeutuneet, auttavasti kieltenkin oppineet ja olleet suurena siunauksena. Lisää heidän kaltaisiaan odotetaan Thaimaan kentälle. Tuntui hyvältä!

Tänne Indonesian kentälle on siis tulut muutakin nuorta väkeä kuin meidän pojat. Jo aikaisemmin Tuule ja Immanuel Sine tulivat Mise-poikansa kanssa ja ovat

oman työn ohella täällä myös hengellisessä työssä.

Sitten heinäkuussa tulivat Antturin Juha ja Päivi kolmen poikansa kanssa. Päivi on aivan upea musiikinopettaja kristillisessä kansainvälisessä koulussa, jossa meidänkin lapsemme ovat. Siitä saimme välähdyksen juuri pidetyssä joulukonsertissa. Päivi oli saanut lapset ja teini-ikäiset "juntturatkin" laulamaan ja näyttämään tosi hienosti! Juha saarnaa seurakunnassa, opettaa raamattukoulussa, vaikka samalla myös opiskelee kieltä. On ollut suloista seurata, miten lapsuuden aikaiset ystävykset, Juha ja Mika tekevät yhdessä nyt työtä täällä. Muistan, kun Juha oli vähän isompi kuin Mika (nyt päinvastoin!) ja Juha antoi Mikalle omat lankkaribootsinsa! Enteilikö se jo silloin, että molemmat pojat Lännelle lähtevät ja sitä kautta tänne Itään...

Elämä on täyttä ja työtä on paljon. Olemme äärettömän kiitolliset SINUSTA esirukoilijana ja työmme tukijana; ystäväinä!

Olכון vuosi 2007 täynnä Jumalan armoa sinun ja rakkautesi kohdalla!

Sitä rukoillen toivotamme täältä Indonesian kosteasta lämmöstä!

MIRJA JA EMMANUEL YRJÖLÄ SEKÄ PERHE

Juhltaa Vancouverin Kotikirkossa

Pastori Matti Vuorinen

Vuoden 2006 viimeisenä päivänä kokoontuimme Kotikirkkoon viettämään juhlaa. Oli saavuttu vuoden viimeisen tilaisuuteen mielissä kiitollisuus Jumalan uskollisuudesta menneen vuoden aikana. Se soi jo yhteisissä lauluissa.

Oli myös erityinen aihe kiitollisuuteen. Mukana olivat odotetut Matti ja Sirkka-Liisa Vuorinen äsken Suomesta saapuneina. He tulivat "paimentamaan" seurakuntaa kolmeksi kuukaudeksi. (vähintään)

Ilo ja kiitollisuus näkyi myös Kim ja Tony Rautavan kasvoilla heidän tuodessaan Sophia Ruth-tyttärensä seurakunnan eteen siunattavaksi.

Juhlan sanomaksi kiteytyi ensin Suomi-vieraan, Jaakko Huttusen, kautta haaste vastuullisuuteen niin Jumalaa kuin lähimmäistä kohtaan Pyhän Hengen vastaanottamisen ja voiman kautta.

Matti Vuorinen vei meidät herättävässä sanomassaan Pietarin loppotenttiin. Siinä Jeesus ei kysynyt häneltä, rakastiko hän "näitä ihmisiä" vaan: "Rakastatko minua?" On selvää, ettei oma rakautemme ihmisiin riitä. Siihen tarvitaan Jumalal-

**Sirkka-Liisa Vuorinen
Kim, Tony ja Sophia Ruth
Rautava. Erkki Ahonen
siunaamassa**

lista "agape"-rakkautta, joka vuodattetaan sydämeemme Pyhän Hengen kautta. Room. 5:5. Vain sen kautta voimme rakastaa toisiamme ja muitakin ulkopuolella olevia.

Matti kehoitti voimakkaasti etsimään ja täyttymään Hengellä uudelleen ja näin vastaanottamaan taivaallinen rakkaus uuden vuoden alkaessa.

Kokouksen jälkeen siirryttiin juhlahahville sivusaliin.

Eljas ja Saara Rossin Matkakirjeestä Taiwanille

Tung-Shih, Taiwan.

Joulukuun alussa 2006.

Kuluneen vuoden aikana olimme saaneet useita kutsuja muutamista seurakunnista Taiwanin saarivaltakunnasta, seurakunnista, joissa Saara oli opettajana ja neuvojana niiden noin 40 vuoden aikana, jotka kuluivat suurimmalta osalta Hakka-heimon keskuudessa.

Lähtöajatus tuntui mahdottomalta, mutta aloimme rukoilla Jumalan johdatusta ja laitoimme useita merkkejä, joiden täytyminen olisi johdatus matkalle lähtöön. Asettamamme merkit täyttyivät yksi toisensa jälkeen ja sinä aamuna, jolloin tärkeimmäksi kokemamme merkki täyttyi, astelimme matkatoimistoon hankkimaan matkalippuja. Kolme viikkoa sen jälkeen istuimme Air-Canadan koneessa - meille ihmeeksi. Kotoa lähdöstä oli kulunut 44 (neljäkymmentäneljä) tuntia, kun avasimme uuden "kotimme" oven Taiwanissa, Tung-Shih'n kaupungissa, uuden kirkon kolmannessa kerroksessa.

Matka oli erittäin vaiherikas ja ehkä raskaskin, mutta saimme tuntea Jumalan apua koko ajan. Seuraavana eräs "episodi": Vancouverissa oli lumipyry ja kenttä "jumissa". Jouduimme vaihtamaan Taiwaniin lähtevään EVA-Airways'n koneeseen. Ensin meille annettiin väärä Gate-numero ja kävelimme pitkälti turhaan. Kysellessämme emme löytäneet virkailijaa, joka olisi tiennyt neuvoa oikeaan paikkaan. Kysyimme eräältä "luukulta" ja virkailijan soitettua jonnekin, hän antoi numeron, johon tulisi mennä. Kuljetuamme jonkin matkaa peräämme juoksi eräs nainen huutaen, että tulkaa takaisin, saitte väärän numeron. Hän sanoi tietävänsä paikan, johon tuli mennä ja sanoi olevansa saman koneen matkustajia. Keskustellessamme ilmeni, että hänkin oli uskova ihminen. Lopuksi kävi niin, että hänen paikkansa koneessa oli Saaran vieressä.

Lentokone löytyi ja pääsimme lopuksi istumaan pitkien kävelymatkojen jälkeen. Istumista sitten riitti ja riitti... Jouduimme odottamaan jäänpoistokonetta (deicing) kuusi ja puoli tuntia. Pari kertaa jo luulimme pääsevämmme lähtemään, mutta konetta vain siirrettiin hieman eri paikkaan. Lähtö piti tapahtua kello yksi yöllä, mutta se tapahtui vasta kello 6.30 aamulla! Tämän jälkeen 13 tunnin lentomatka!

Perillä alkoi totuttautuminen aikaeroon. Yö ja päivä olivat vaihtuneet ja pitkä matka pannut "systemit" sekaisin. Pitkä lepo auttoi tasapainoon pääsemisessä, ennenkuin alkoivat asiaankuuluvat terveltäisvierailut.

ELJAS ROSSI

Syvännön Perheen joulukirjeestä 2006

Raamattutyön terveiset Galileasta

Kesäsodan aikana Libanonista ammuttiin Israelin siviilikohdeisiin, kuten kaupunkkeihin, sairaaloihin, kyliin j.n.e noin neljä tuhatta ohjusta. Vaikka tuhansia asuntoja vaurioitui, jotkut täysin hajalle, siviilejä kuoli vain hiukan yli 40, niiden joukossa myös useita arabeja. Vaikka Tiberiaaseen putosi yli 180 Katjusha rakettia vain yksi henkilö kuoli, mutta haavoittuneita kyllä oli sekä aineellisia vaurioita. Meidän kotikyläämmeikin tuli kolme ohjusta, mutta eivät osuneet taloihin. Meidän tyttäreemme tytär, vajaa 3 vuotias, näki yöllä herätessään enkelin istumassa sänkynsä päässä ja sanoi isälleen: "Katso se istuu tuossa!" Isänsä ihmetteli kun ei itse nähnyt mitään enkeliä. Kyllä enkeleillä onkin ollut kiire kun ovat ohjailleet niitä raketteja siten että vain joka sadas raketti tappoi yhden ihmisen Israelissa. Se on todella ihmeellistä, täysin epänormaalia, joten Jumalan varjelus oli siinä tilanteessa ilmeinen.

Vapaaehtoisia apulaisia on ollut riittämiin. Pari henkilöä oli sota-aikanakin täällä pakkaamassa ja lähettämässä Raamattuja pyytäjille. Postitoimistossa olivat ihmetelleet että "Kuinka te vielä olette täällä". Nyt on taas runsaasti varastossa Jumalan Sanaa jota lähettää ja antaa pyytäjille. Marraskuun loppuun mennessä olemme tänä vuonna lähettäneet postin kautta yli 40 tuhatta Raamattua tai Uutta Testamenttia. Sen lisäksi suuri määrä Johanneksen evankeliumeja kolmella kielellä. Annamme myös eri seurakunnille ja aktiivisille heidän tarvitsemaansa Raamattu-materiaalia, samoin kuin eri maista tulleille siirtotyöläisille.

Nigeriasta tuli taas kirje jossa kerrottiin kuinka siellä on ollut suuria tulvia joissa 3000 kylää tai kaupunkia kärsi suuria tuhoja ja eläimiäkin kuoli 28000. Liki 200 kotia tuhoutui ja sadat kristitytkin menettivät kaiken, jopa Raamattunsa. Siksi he kirjoittivat meille pyytäen uusia niiden tilalle. Myös kirjeessä kerrottiin muslemien polttaneen siellä useita kirk-

koja ja ahdistavan kristittyjä, mutta eipä tällaisista uutisista paljon tiedotusvälineissä kerrota.

KALERVO SYVÄNTÖ

Rauha-Liljan tervehdys Siperian aroilta

Olen nyt "Internet toimistossa" ja yritän tunnissa saada tämän lähtemään. En voi istua tuntia enemmän sillä minua tullaan hakemaan kokoukseen miesten vankilaan täällä Khabarovskissa. Käymme myös antamassa naisten vankilan vauvoille vaatteita, avustusta ja evankeliumeja heidän äideilleen. Huomenna lennän jo Omskiin. Lämmin SHALOM tervehdykseni Siperian pakkasten keskeltä teille rakkaat työtoverit ja ystävät! ARMON sanomaa olen täällä jälleen viemässä jo toista kertaa tänä vuonna.

Slava, jonka olen tuntenut jo 6 vuotta auttoi kaikessa missä voi ja näin kävimme viemässä Sanaa ja avustusta neljään kohteeseen siellä. Khabarovskissa kävin kolmessa vankilassa Niistä yksi oli naisten, joilla on 80 pientä lasta 0-4v asti. Lastenkoti sijaitsee vankilan vieressä ulkopuolella. Sen johtajatar tuli uskoon ja mikä riemu, kun sain ojentaa hänelle näitä aiteja varten Jumalan sanaa, enkelikuvia, ja vauvoille ihania avustustarpeita ja vaatteita.

Olavin tervehdys Beer-shebasta

Juutalaisia on vielä jäljellä noin 80ssä maassa ja heitä virtaa jatkuvasti siirtolaisina Israeliin eri puolilta maailmaa, viime vuodenkin aikana noin 22,000.

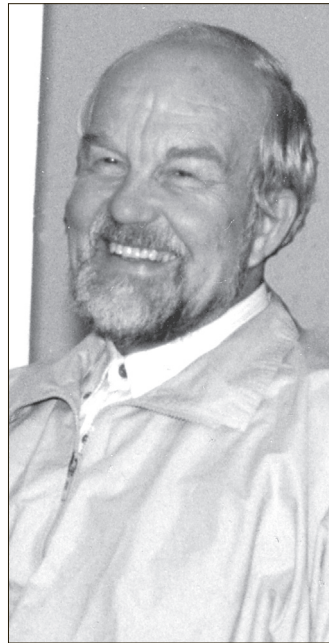
Heidän joukossaan tuli hiljattain hyvin harvinainen ryhmä Intiasta, 50 henkeä "Manassen poikia" (Bnei Menashe) kuten he kutsuvat itseään. Heitä on koillis Intiassa, Burman ja Bangladeshin välissä. He ovat säilyttäneet juutalaisen identiteetin pitämällä sapatin, poikien ympärileikkauksen sekä perheen puhtaussäännöt sekä uskon siihen että he kerran palaavat takaisin Siioniin, josta heidät vietiin pakkosiirtolaisuuteen Assyriaan 2700 vuotta sitten! Viimeisen kymme-

nen vuoden aikana heitä on vähitellen saapunut Israeliin jo noin tuhat henkeä ja täällä heille on opetettu "nykyjuutalaisuutta", jonka jälkeen rabinaatti on hyväksynyt heidät juutalaisiksi ja Israelin kansalaisiksi. Heitä on vielä jäljellä Intiassa noin 7000 henkeä ja hekin haluavat tulla "takaisin Siioniin".

Kun tämä ensimmäinen erä "manasselaisia" 3½ vuoteen saapui Israeliin 20.11.06, niin eräs heitä lentokentällä vastaanottamassa ollut virkailija kertoi: "Se ehkä kuulostaa naivilta, mutta minä todella uskon että "manasselaisten" paluulla Israeliin on ääretön historiallinen, jopa Raamatullinen merkitys". "Kun kysyin 21 vuotiaalta "manasselaistelta" työltä miksi hänen mielestään oli tärkeää muuttaa Israeliin, kyyneleet tulivat hänen silmiinsä kun hän vastasi: "Pyhä Jumala käski meidän elää siellä ja se on käsky jonka täyttymystä esi-isäni ovat niin kauan odottaneet. Olen onnellinen, että loppujen lopuksi olemme nyt tehneet sen." (Jerusalem Post 22.11.06)

Jesajan 49:12-13 mainitaan "He tulevat kaukaa, katso nuo pohjoisesta, nuo lännestä, nuo Siinimin maalta". Siinimin maa tarkoittaa Kiinaa. Sielläkin on Kiinan vanhassa pääkaupungissa Kaifengissa pieni, noin 500 hengen suuruinen jäännös juutalaisyhteisöstä, jonka esi-isät tulivat kauppiaina 900-1000 luvulla Idän Silkkitietä pitkin silloiseen pääkaupunkiin. Yhteisön viimeinen rabbi kuoli noin sata vuotta sitten, mutta pieni yhteisö piti sitkeästi kiinni identiteetistään, vaikka juutalaisuuden avoin harjoittaminen Kiinassa ei ole ollut pitkään aikaan mahdollista. Kiinassa ei virallisesti tunnustettu olevan juutalaisia. Nyt on näitä Kiinan juutalaisiakin päässyt palaamaan Israeliin, heistä ensimmäiset Suomen kautta 2005". (Sana Jerusalemista 9-10/2005)

Viime kesän sodan aikana saimme kolme eri Raamattulähetystä laivarahtina Haifaan. Niitä ei kuitenkaan ehditty purkaa kun raketteja alkoi sataa myös Haifaan asti. Laivat määrättiin heti ulos satamasta merelle odottelemaan. Lopuksi ne täytyi purkaa Ashdo-

Olavi Syväntö

din satamassa, jossa tietysti oli kova ruuhka, mutta saatiinhan ne lopuksi purettua ja varastoitua. Purkupäivänäkin oli vielä hälytyksiä ja ohjuksia tip-pui Tiberiaaseenkin. Nyt on taas runsaasti Jumalan Sanaa, jota lähettää ja antaa pyytäjille. Parhaillaan on taas 8 tonnin kontti Jumalan Sanaa matkalla ja toivomme sen saapuvan tänne jouluksi. Eilen sain puhelun Kairosta eräältä tutulta pastorilta. Hän pyysi kiinankielisiä Raamattuja Egyptissä olevia kiinalaisia työläisiä varten. Lupasin antaa kun vain kuljetus täältä järjestyy.

Jumala avaa uusia ovia ja mahdollisuuksia sanansa kylvötyössä myös Israelissa. Tänä syksynä Israelin turistiministeriö aloitti ensimmäistä kertaa turistio-paskurssin Beershebas. Kurssille tuli 25 juutalaista ja 10 muslimia. Kurssi jatkuu toista vuotta ja sinä aikana he joutuvat tutustumaan myös kristinuskon pyhiin paikkoihin täällä, voidakseen siten opastaa kristittyjä ryhmiä. Heidän jokaisen täytyi hankkia itselleen Uusi Testamentti ja myöskin opiskella sitä selvittääkseen loppukokeista. Heidän opettajansa kertoi minulle, etteivät monetkaan heistä tietäneet kristinuskosta paljon muuta kuin antisemitismia, inkvisitioita, ja vainoja juutalaisia kohtaan. Uuden Testamentin sanoma ja Jeesuksen opetukset olivat heille täysin vieraita. Nyt he joutuvat tutustumaan siihen oikein "viran puolesta", vieläpä tenttimään.

mitä ovat oppineet. Herra joutakoon heidät tutustumaan niihin ihmisiin, joilla on Jeesuksen rakkaus sydämessään, sillä "Sana tulee lihaksi" niissä ihmisissä jotka elävät sen mukaan.

OLAVI JA ESTER SYVÄNTÖ
P.O.B.119 84100 BEERSHEBA ISRAEL
PUH/FAX 972-8-6460135

Nuoruuteni hevoset

Kun Jumala loi alussa taivaan ja maan, Hän antoi ihmiselle suuren vallan ja vastuun viljellä ja varjella luomakuntaa. Myöskin eläimet joutuivat ihmisen alamaisiksi.

Hevonen, ihmistä massiivisempi, on myös tunteellinen ja viisas eläin. Olen kiitollinen, että synnyin farmilla ja ensimmäiset 36 vuotani sain olla joka päivä tekemisissä hevosten ja muiden eläinten kanssa. Olihan se elämisen ehto niissä oloissa.

Ensimmäinen muistoni hevosesta on sota-ajalta. Se oli isäni ylpeys, Jorma niminen ori, jota ei huolitettu rintamalle, koska oli ori. Mutta se oli tarpeellinen kotirintamalla siihen aikaan, koska tarvittiin paljon uusia hevosia sodan tuhoamien tilalle. Hevonen kun oli ainut apu tilan töissä, eikä traktoreita tiedetty juuri olevankaan. Toinen kantahevonen tilallamme oli Lirpa-tamma, joka vietti koko ikänsä meillä, saaden 16 varsaakin, joista kehittyi huomattava hevossuku paikkakunnallamme. Jotka tunsivat Lirpan, halusivat myös ostaa sen varsan työhevoseksi. Monet viimeiset talvet Lirppa toimi vain vesireen vetäjänä, tuntien tehtävänsä ilman päitsiä ja ohjaksia askeleen tarkkuudella. Työn jälkeen se piehtaroi lumessa huolellisesti ja hirnahti vähän. Tyytyväisenä elämänsä se siirtyi talliin eläkepäiviään viettämään.

Vappu-tamma oli myös koko ikänsä työjuhtana tilallamme, synnyttäen myös useita varsoja. Vappu oli luonteeltaan juro, joskus vähän vihainenkin, eikä koskaan kaikkien lemmikki Lirpan tapaan. Vapun lähdettyä 50-luvun lopulla paremmille laitumille, tarvitsimme vielä nuoren työhevosen, vaikka olimme jo vuosia sitten siirtyneet traktorikantaan. Isän kanssa suoritetun ostosmatkan tuloksena talutin talliin nuoren miehen ylpeydellä ensi kertaa aivan oman 4-vuotiaan Simo-oriiin. Tuskin voi olla kauniimpaa eläintä kuin tuo kiiltomusta Simo, jolla oli oikeassa etu- ja vasemmassa takajalassaan valkeat sukat. Kahdeksan km kauppareissulla se ei asetunut kävelemään juuri lainkaan, eikä Simolla ollut vaikeuksia ohitella muita tiellä kulkevia hevosia. Tunsinkin mielihyvää sitoessani sitä kaupan hevospuumiin. Jotkut isännistä tiedustelivatkin, olisiko tuo ori myytävänä? Simo saikin hyvän kodin lähinaapurissa loppuelämänsä ajaksi ja aina kun tapasimme, oli ilo molemminpuolista.

60-luku oli maataloudesta luopumisen aikaa. Koska koneet ottivat hevosen paikan, toimitettiin nuoriakin hevosia pilkkahintaan makkaraksi. He-

vosmichelle kävi tilanne aivan sääliksi.

Oli vuosi -59, kun isäni osti nuoruudenystävältään Perho-nimisen tamman, joka osoittautui rajuliikkeiseksi. Se oli tilallamme vain kaksi vuotta. Toisena vuotenaan se synnytti kauniin tamnavarsan, josta tuli kyläisten lemmikki. Tuona samana kesänä ensimmäiset susilaumat hyökkäsivät Neuvostoliiton rajan yli, kuten partisaanit aikoinaan. Ja niin tuo kaikkien helleinen neljän kuukauden ikäinen hevosen alku, joutui susien repimänä haudattavaksi. Perho juoksenteli vauhkona ja hirnautti aamulla laitumellaan. Kun menin isän kanssa katsomaan, mikä oli hätänä, näky oli järkyttävä. Yli puolet varsasta oli syöty ja osia oli ympäri laidunta. Siinä näin ensi kerran hevosen itkevän ja myös itkimme isän kanssa. Totesimme, että rajalla on rajan kirot. Tämän jälkeen yli 500 karjaeläintä joutui pitäjässämme susien saaliiksi.

Vuonna -62 ostin naapurilta 4-vuotiaan Leimutammen ja näin sai Leimu yli 10 vuotta ikälisää. Leimu oli liinakko, ihmisystävällinen ja lapsia rakastava. Se oli erittäin oppivainen ja palveluhaluinen, aina tyytyväinen ja vireä. Se oli myös kaunis katsella. Työskentelin Leimun kanssa 9 talvea metsätoissa. Siellä se oppi ymmärtämään kaikki komentosanani. Ohjekset laitoin sen selän päälle, näytin suuntamerkkiä kädelläni ja annoin suulisia käskyjä, jotka se ymmärsi aina. Toiset hakkuumiehet seurasivat kuin teatteriesitystä, kun kuormasin tukkeja rekeen. Puhuin koko ajan Leimulle, milloin piti vetää ja minne päin. Kun aloin kaivinkoneurakoinnin vuonna -66, joutui Leimu työttömäksi. Se oli joitakin vuosia ainoastaan lemmikkinä, kunnes naapurikylän emäntä tuli ostamaan sitä pienelle tilalleen työtoverikseen ja lemmikikseen. Koska tiesin emännän eläinystävälliseksi, annoin Leimun pelkästään lihan hintaan sillä ehdolla, ettei myy sitä koskaan muualle kuin teuraaksi. Kävimme aina lasten kanssa Leimua tervehtimässä ja kaikilla oli ilo kun tavattiin. Leimu halusi aina nuolaista poskelle, olimmehan siihen jo tottuneet.

Olen yrittänyt ikäni olla inhimillinen kaikkia eläimiä kohtaan, enkä salli mitään eläintä kiusattavan. Inhoan rodeo-kilpailuja, härkätaisteluja, jopa hevoskilpailuja sillä perusteella, että Jumala määräsi ihmisen varjelemaan luomakuntaa. Joudumme siitä kerran vastuuseen. Muistammeko sen?

VILJO PERTTULA

Kolumni

Tullimies

Kolme rikasta miestä

Rikkaan viljelijän maa oli kasvanut hyvin. Nyt oli sadonkorjuun aika. Vilja pelloilla lainehti kuin meren aallot, kyllä sitä oli ilo katsella. Kohta ovat aitat täynnä! Sitten alkaa iloinen elämä - ei huolta huomisesta!

Mutta mihin tämä viljan paljous saadaan mahtumaan? – Minäpä puran entiset aitat ja teen ihan uudet ja niin isot, että varmaan kaikki mahtuu sisään. Ja hän myös toteutti sen, mitä oli aikonut. Kaiken työn ja touhun jälkeen mies sitten laskeutui levolle hyvillä mielin. – Tästä se nyt alkaa oikea elämä. Nyt sielu – syö ja juo ja iloitse!

Unta odotellessa kuului kuin joku olisi puhunut: ”Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois, kenelle sitten joutuu se, mitä sinä olet hankkinut?” Jumala puhui.

Nuorimies oli päässyt hallituksen palvelukseen. Hänellä oli kaikenlaista elämän hyvyyttä paljon, valtaa, palvelijoita ja tavaraa. Häntä ihailtiin ja kunnioitettiin, jotkut kenties vihasivatkin. Elämä ei kuitenkaan täysin tyydyttänyt. Jotain siitä puuttui. Sielu oli köyhä eikä elämällä ollut kunnan päämäärää.

Kuuluisa Nasaretin profeetta liikkui sillä seudulla. Niinpä rikas nuorimies hakeutui häntä kuuntelemaan. Lapsia parveili tämän lempeän miehen ympärillä. Hän otti heitä syliinsäkin ja siunasi. Sitten profeetta katsoi ympärilleen ja selitti, että vain lasten kaltaiset pääsevät sisälle Jumalan valtakuntaan.

Silloin tämä hallitusmies rohkaisi itsensä ja kysyi suoraan: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” Ennenkuin tämä lasten ystävä antoi vastauksen, hän otti selvää, oliko kysyjä noudattanut Mooseksen lakia? ”Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, kunnioita isääsi ja äitiäsi.” – Kyllä, ihan nuoruudestani asti olen lakia noudattanut. Silloin mies kuuli lempeät mutta ratkaisevat sanat: ”Yksi sinulta vielä puuttuu: myy kaikki mitä sinulla on, ja jakele köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa. Ja tule ja seuraa minua.” Se oli liian kova vaatimus.. Nuori mies lähti murhemielin pois, sillä hänellä oli paljon tavaraa.

Kolmas rikas mies oli jo kuollut, mutta heräsi todellisuuteen tuonelassa, vaivan paikassa. Kun hän nosti silmänsä, hän näki kaukana syvän kuilun takana Aabrahamin. Siellä oli toinenkin tuttu mies, köyhä Lasarus, joka tapasi istua hänen porttinsa pielessä kerjäämässä.”Minulla on kova tuska tässä liekissä”, hän huusi Aabrahamille. Aabraham kuuli hänen huutonsa ja vastasi: ”Poikani, muista että sinä eläissäsi sait hyväsi. ja Lasarus samoin sai pahaa, mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa.” Rikas mies huusi kuilun yli takaisin ja pyysi, että Lasarus lähetettäisiin kastamaan sormenpänsä veteen ja koskettamaan sillä hänen kuivaa kieltään. Mutta Aabraham selitti, ettei täältä voi sinne tulla eikä sieltä tänne.

Silloin tämä kuollut rikas mies tajusi lopullisesti, miten hän oli elämänsä elänyt. Hän oli se, josta sanottiin ”Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti.” Hän tajusi, että se kaikki oli ollut vain itselle elämistä. Jumalaa ja iankaikkisuutta hän ei ajatellut ollenkaan.

Hän muisteli elämänsä maan päällä. Silloin hänelle tuli mieleen viisi veljeään. Siellä he elivät samalla tavalla mitään ajattelematta. Heitä pitäisi varoittaa! Hän huusi taas Aabrahamille, että eikö Lasarusta voisi lähettää kertomaan hänen veljilleen, mikä heitä odottaa kuoleman jälkeen. Mutta Aabraham vastasi: ”Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot niitä.” Mutta mies huusi tuskiansa keskeltä: ”Ei, isä Aabraham, vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen.” Mutta Aabraham sanoi hänelle: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.”

Nyt kun me vielä olemme täällä maan päällä, on syytä ottaa vakavasti Jeesusuksen sanat: ”Näin käy sen, joka kokoa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.”

Rukous vuoden alkaessa

Kynnyksellä tämän Uuden Vuoden nyt hiljaa edessäsi seisahdun.

Eteesi elämäni päivät tuoden mä kaikkineni Sulle antaudun.

On kirja elämäni avoimena;

Sä mitä riveiltänsä luetkaan?

Sen kaiken kynälläsi armoisella käyt verenpunaisella korjaamaan.

On uusi, puhdas kirja edessäni päivien tulevien vuoden tään.

Suo armosi, mä että arvollista

voin puhtain käsin siihen kirjoittaa.

Sä vihmo sydämeni verelläsi, suo aroin tunnoin eessäs vaeltaa.

Elämän vesi anna astiaani, niin että toisia voin virvoittaa.

On turvallista suojassasi, Herra, tuleviin päiviin uusiin kulkea.

Lupaukset monet omistaa taas kerran

saan Isän rakastavan antamat.

Jos myrskyssä tai tyynessä mä kuljen, oot vierelläni, Rakkaus Ikuinen.

Ja iltaisin, kun silmäni mä suljen saan levätä, on yöni rauhainen.

Terttu Karhinen

Parempi elämä

**”Mieleeni ovat jääneet varpaat, jotka paistavat poiki-
en sukista ja tossuista”, muistelee IRR- TV:n toimin-
nanjohtaja Hannu Haukka. ”Sterlitamakin lapsivan-
kileirin päällikkö tunnusti, että leirillä ei ollut viiteen
vuoteen ollut rahaa ostaa pojille alusvaatteita.”**

Lastenkoti muurien ja piikkilangan takana ei ole inhi-
millinen. Makuusaleissa saattaa tuntea virtsan hajun. Ja-
lassa ovat aina samat huonot jalkineet – talvipakkasella-
kin.

Miten lapset päätyvät
vankilaan? Monet ovat va-
rastaneet nälkäänsä. Isä
ja äiti eivät ole pystyneet
hankkimaan ruokaa kotiin,
koska rahat ovat menneet
viinaan tai huumeisiin.
Useat lapsivangit ovat käy-
tännössä orpoja – joko isää
ja äitiä ei ole tai he eivät
enää kykene huolehtimaan
lapsista. Lapset kaipaavat
rakastavaa lähimmäistä.

PAREMPI ELÄMÄ -
avustuspaketti: alus- ja pääl-
lysvaatteet, kengät, hygieniä
ja ruokaa.

Lapset saavat myös joulua-
terian. Jatkossa vankeja au-
tetaan parempaan tulevaisuuteen.

Edellisvuosien keräyksissä apua on toimitettu jo 39
vankileirille.

Voitko sinä osoittaa rakkautta lapsivangeille?

Pikku Ivan

En koskaan unohda Imania Kamyshinin lapsivankilei-
rillä Venäjällä. Pikkuvangit seisoivat edessämme jonossa.
Pysähdyin Ivanin eteen. Selvisi, että poika oli tuotu leirille
kuusi kuukautta aikaisemmin.

”Paljonko tuomiosta on jäljellä?”

”Kuusi vuotta...”

”Entä isä ja äiti?”

”Heitä ei ole...”

Pojan silmistä kuvastui kipu. Ne anoivat rakkautta:
”Olenhan minä silti olemassa... Onhan joku, jolle minä-
kin merkitsen jotain tässä maailmassa?”

Leirin keskusaukion jättikyltissä oli piirros äidistä ja
sisaruksista. Kuvan tekstissä luki: ”Poikani, odotamme si-
nua kotiin – hyvänä ihmisenä!” Imania ei odottanut kotiin
kukaan. Vankilan portin avautuessa kuuden vuoden ku-
luttua kukaan ei olisi vas-
tassa. Tarvittaisiin rakasta-
via ihmisiä, jotka antaisivat
Ivanille toivon.

Leirillä pidetyn hartau-
den lopussa Ivan ja suurin
osa muista pojista polvistui
polvet kolisten puulattial-
le. Poikien kiihkeä rukous
”Jeesus, muuta minun elä-
mäni!” soi vieläkin korvis-
sani.

HANNU HAUKKA

Mitä ihme maksaa?

Pikku tyttö nosti
säästöpossun kätköpaikas-
taan komerosta. Hän laski
lantit kolme kertaa – määrä

oli euro ja kymmenen senttiä. Hän livahti hiljaa kodin ta-
kaovesta ja suuntasi lähiön apteekkiin.

Apteekkari oli varattu. Kärsimättömänä tyttö tömis-
teli jalkojaan lattiaan. Hän kakisteli kurkkuaan. Lopulta
hän kopautti kolikolla tiskin lasipintaa. Apteekkari kää-
ntyi nyrpeänä pienen asiakkaan puoleen:

”Jaaha, mitähän pikku tyttö haluaa? Puhun nyt veljeni
kanssa, jota en ole tavannut aikoihin!”

”Mutta mä haluan puhua sulle mun veljestä”, tyttö vastasi
takaisin yhtä ärsyyntyneenä.

”Se on tosi, tosi sairas, ja tahdon ostaa sille ihmeen.”

”Anteeksi, mitä sanoit?” kysyi apteekkari.

”Jokin paha kasvaa veljen päässä, ja isi sano, että vain ihme

voi pelastaa sen. Mitä ihme maksaa?”

”Meillä ei myydä ihmeitä, tyttöseni. En voi auttaa sinua”,
vastasi apteekkari jo lempeämmin.

”Mutta mulla on, millä maksaa! Kertokaa vain, mitä ihme
maksaa!”

Apteekkarin veli oli hyvin puettu, arvokas herrasmies.
Hän kumartui pikku tytön eteen ja kysyi:

”Millaisen ihmeen veljesi tarvitsee?” ”En tiää”, vastasi
tyttö, ja hänen silmänsä täyttivät kyynelillä.

”Tiiän vain, ett se on tosi sairas, ja äiti sano, ett se tarvii
ihmeen. Isi ei pysty sitä maksamaan, ja siks mä haluun
käyttää mun säästöpossun rahat ihmeeseen.”

”Paljonko sinulla on?” kysyi apteekkarin veli.

”Euro ja kymmenen senttiä”, tyttö vastasi lähes kuulumat-
tomalla äänellä. ”Ei mulla oo enempää.”

”Mikä yhteensattuma”, hymyili mies. ”Juuri se on tarvitta-
va määrä pikkuveljen ihmettä varten!”

Mies otti tytön kädet omiinsa. Tytön toisessa kädessä oli
kolikot ja toisessa pieni säästöpossu.

”Vie minut kotiisi. Tahdon nähdä veljesi ja tavata isäsi ja
äitisi. Katsotaan, olisiko minulla se ihme.”

Hyvin puettu herrasmies oli neurokirurgi tri Carlton

When I was in prison, you came!

**Today I went with Alex to Luzira prison. The pri-
son was originally built for 600 inmates, but it
houses around 2,400 today. Needless to say, it
is quite crowded.**

We started by going to the condemned secti-
on. In Uganda there are over 500 inmates who have
been condemned to die for the crimes that they have
committed. The majority of them are here at Luzira,
although some have been transferred to another pri-
son in Jinja. The church is alive and thriving there,
and when you go there for the first time, it is always
surprising how happy and free the inmates seem to
be. Somehow, you may think that they will be gloo-
my and downcast, knowing that their life could end
any day as soon as a document is signed for their
execution. From there we also visited Upper Prison
where there were hundreds of prisoners who had
come to hear us speak to them.

We have been quite busy with all kinds of things
and I never really wanted to go there. However, I
have been preaching many times from the passage
where Jesus says “when I was in prison, you came
to visit me.” I could not pass by the opportunity to
go to visit him. We need to “continue to remember
those in prison as if you were together with them in
prison” (Heb 13.3).

HANNU O. HAPPONEN

**Minun oli nälkä – sinä annoit ruokaa
Minä olin alasti – sinä vaatetit minut
Minä olin vankilassa – sinä tulit luokseni**

Armstrong. Leikkaus tehtiin veloituksesta. Pian pikku tytön veli Andreas oli jälleen kotona, täysin terveenä. Isä ja äiti muistelevat usein innostuneesti tapahtumaketjua. “Tuo leikkaus oli todellinen ihme. Mitähän se olisi oikeasti maksanut?” mietti äiti. Pikku tyttö tiesi tarkoin – se maksoi yhden euron ja kymmenen senttiä. Lisäksi ripauksen lapsen uskoa.

Emme kukaan tiedä, kuinka monta ihmettä tulemme tarvitsemaan elämässämme. Ihme ei ole luonnonlakien keskeyttämistä vaan korkeamman todellisuuden astumista esiin.

Pikku tytön Jumala on myös sinun Jumalasi. Hän on luvannut:

Kun olet murheellinen, Minä kuivaan kyyneleesi.
Kun pelkää, Minä olen sinun turvanasi.
Kun olet toivoton, Minä annan sinulle toivon.
Kun olet neuvoton, Minä neuvon sinua.
Kun olet eksyksissä, Minä olen majakkasi ja ohjaan sinun askeleesi.

Tämä on lupaukseni sinulle, ikuisesti.

– Ps. 23, Ef. 3:20 –

”Vilpitön kiitoksemme ja tunnustuksemme avusta, jota te olette osoittaneet alaikäisille rikollisille nuorisovankiloissa ja naisvankilan lapsille.”

Kenraalimajuri Jarov, Krasnodarin alue

”Venäjän Kamskin oikeusministeriön Permin alueen johto kiittää teitä hyväntekeväisyydestänne. Huomionosoituksenne on tärkeä rikollisille, että he uskoisivat hyvyyteen ja laupeuteen, jota järjestyksenne harjoittaa.”

Kunnioittaen, sisäasioiden eversti Jermolajev, Perm

”Tälle vankileirille ei ole koskaan tuotu vastaavaa apua. Apunne on suurenmoista ja lahjanne varmasti vaikuttavat poikien elämään myönteisesti.”

Eversti Salavat Karimov, Sterlitamak, Ufa

Kuvaa katsellessa

Vanha maalaus sukutalosta vei ajatukset öljylampujen aikaan. Siinä se on keltainen päärakennus ja punainen aitta, molemmissa valkoiset vuorilaudat reunustamassa ikkunoita ja ovia. Etualalla on viljapelloilta leikatut lyhteet kökköinä kuivamassa. Taustalla siintää sininen lampi.

Pikkupoikana isän pyöränputkella istuen sinne mentiin juna-asemalta. Muistan isän läähätyksen vieläkin, kun hän mutkittelematta polki isoja mäkiä hiekkaisista maantietä pitkin kohti entistä kotiaan. Veräjaportti kääntyi saranoillaan, ja siinä aukeni muistojen pihapiiri navettoineen, aittoineen, saunoineen ja riihineen. Tämä kuva on säilynyt vuosikymmenet mielessä kuin mallina tyypillisestä suomalaisesta maalaistalosta.

Siellä oli setä ja täti, jotka pitivät taloa yllä. Elämä oli rauhallista. Talvi-iltoina leveälierinen öljylamppu heitti valoa tupaan, jossa oli massiivinen valkoinen uuni ja rinkihiella. Pitkä ruokapöytä oli keskeisellä paikalla ja penkit seinän vierillä. Vesisaavi oli oven luona ja sen laidassa

koussikka. Seinällä vanha kello mittasi aikaa ja soitti tunit, parram parram.

Kesällä heräsin tuoksuvassa aitassa lehmänkellojen kalinaan ja tädin huutoihin. Lehmät lähtivät metsään päiväksi ja palasivat iltapuolella itsekseen kotiveräjälle. Setämiehen kanssa lähdettiin järvelle katiskoita katsomaan tai verkkoja nostamaan. Niinpä sai täti usein istua kaivolla ahvenia perkaamassa. Maikko-kissa oli silloin myös paikalla. Mahtava elämys oli sekin, kun täti tuli pärekorin kanssa heinäpellolle tuomaan evästä ja kahvia. Ja lähteen reunalla oli tuohisippu, josta hörpättiin raikasta vettä kuumana kesäpäivänä. Nämä ovat kuolemattomia lapsuusmuistoja.

Täti lauleskeli usein hengellisiä lauluja. ”Kestävät kaikk lupaukset iäti voimassa..” Jostain hän oli oppinut sen eestiksi, ja lauloi ”tööttuset iial ei peta”. Eteisestä pääsi ruokahuoneeseen, jossa oli separaattori. Sieltäkin kuului kampea vääntävän voimallinen laulu. Ja muistiin jäi pysyvästi, kun hän pannuja kolistelllessaan laushti hellan ääreltä. ”Kyllä se niin on, että Herran vuorelta sitä etes-katsotaan..” Setä ei liikoja laulellut, oli kyllä uskovainen mies. Hän hoiteli talossa miesten tehtäviä ja eleli hiljaista elämäänsä. Pidin hänestä kovasti, ja hän minusta. Talossa oli musta hevonen nimeltä Pekka. Se oli isännän lemmikki. Tallin ovella kuului lempeä tervehdys hörähtävälle ystävälle – ”Mies musta kuin tropiikin yö.”

Setä ja täti kävivät hengellisissä kokouksissa T:n Saalemissa. Joskus oli pidetty kokouksia tässä kotonakin. Selaisessa isä tuli aikoinaan uskoon. Kääntyi vain polvilleen puusohvan viereen ja antoi elämänsä Jumalalle.

Saalemissa oli seinällä taulu (lienee vieläkin), jossa luki ”Mestari on täällä ja kutsuu sinua.” Muutaman naisen kuoro lauloi kitaroiden säestyksellä ”Golgota paikka ihmeinen tää, sieluni sua ain ylistää. Golgatan virta puhdisti mun. Jeesus oi pelasti tuomitun..” Sormet vaihtelivat akordeja ja kitarat helkkyivät. Yksinkertaista, mutta aitoa ja koskettavaa. Laulu pysäytti, ja Mestari kutsui! Kuulijoiden sydämissä syntyi päätös lähteä seuraamaan Jeesusta. ”Tahdon seurata Sua Jeesus, vieköön tiesi minne vaan.” Saalem on yhä paikallaan. Tämä vaatimaton talo on ollut pelastuksen paikka monille, ja uskoville hengellinen koti.

Lapsuuden aikaiset sukulaiset nukkuvat hautausmaamullassa odottaen ylösnousemuksen aamua. Tuskin monikaan käy lukemassa heidän nimiään hautakivistä. Mutta he ovat perillä Jumalan ikuisessa valtakunnassa. Siellä on myös legendaarinen lähitalon isäntä Manu, joka rasakaalla, mustaksi tervatulla veneellään hiljaa nytkytteli järven selkää musta lierihattu päässään. Tämä kuva Manusta liittyyköön myös tähän entispäivien kansanhimisten muisteleen.

Loppujen lopuksi. Millaisessa ajassa kukin onkaan elänyt, tärkeintä on se, miten kaikki on päättynyt. Onnellinen se, joka päättää sydämessään: ”Tahdon seurata sua Jeesus!” Ja kiitos Jumalan, vieläkin on voimassa Saalemin taulun teksti: Mestari on täällä ja kutsuu sinua! L.M.

Maailma pyörien päällä

Afrikassa ei ole koskaan kiire. Yli puoli vuotta sitten laitoimme prosessin käyntiin, että CP-vammaisen Sunday poika saisi pyörätuolin. Muutaman kuukauden odotuksen jälkeen sain kutsun pyörätuoleja valmistavalta klinikalta viedä Sundayn tutkimuksiin ja mittojen ottamiseen. Ensimmäisellä kerralla otettiin mitat. Seuraavalla kerralla vein hänet pyörätuolin sovitukseseen. Se matka kesti vaatimattomasti 11 tuntia! Vaikka asiat etenivät hitaasti, niin kolmannella vierailulla saimme pyörätuolin Sundayn mukana kotiin! Samalla tapasimme klinikan fysioterapeutin, joka opetti Safinalle, Sundayn äidille, miten hän voi enemmän auttaa poikansa kuntouttamista kotona. Kahdesti kuukaudessa vien Sundayn ja hänen äitinsä fysioterapiaan. Fysioterapeutin mukaan hän kävelisi tänään, jos kuntoutus olisi aloitettu jo vuosia sitten. Afrikkalaisessa yhteisössä vammaisia usein piilotellaan ja hävetään. Heidät saateetaan jättää yksin omiin oloihinsa pitkiä aikoja. Miten usein oikean informaation puute vammaisten hoidossa vaikuttaa heidän koko

elämänsä laatuun. Sundayn kohdalla hänen äidillään on kyllä rakkautta poikaansa kohtaan, mutta kukaan ei ollut neuvonut, kuinka hänen tulisi kuntouttaa poikaansa. Katsotaan, mitä tulevaisuus tuo tullessaan! Nyt ainakin poika saa enemmän virikkeitä elämäänsä ja näkee maailmaa muualta kuin vain sänkynsä pohjalta.

HELPING HANDS NETWORKIN PUOLESTA
MILLA HAPPONEN

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

“Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kado-tukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. “Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole tai-vaan alla muuta nimeä an-nettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi.

Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. “Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. “...joka ei uudestisyntynyt ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Heikki Kankaan raportti Israelista

Lehtimiehen ja tehokkaan oppaan silmin

Olemme täällä ison veden takana kuulleet raporttejasi ja lukeneet kirjoituksiasi. Kerro vähän taustastasi?

Opiskelin 1970-luvulla Tampereen yliopistossa ja aloitin Kokkolassa seitsenpäiväisessä Keskipohjanmaassa lehtimiesurani. Kiinnostuin ulkomaanasioista opiskeluaikana, mutta vakavammaksi seuranta muuttui siinä vaiheessa, kun työskentelin Keskipohjanmaassa ja myöhemmin muissakin lehdissä ulkomaantoimittajana.

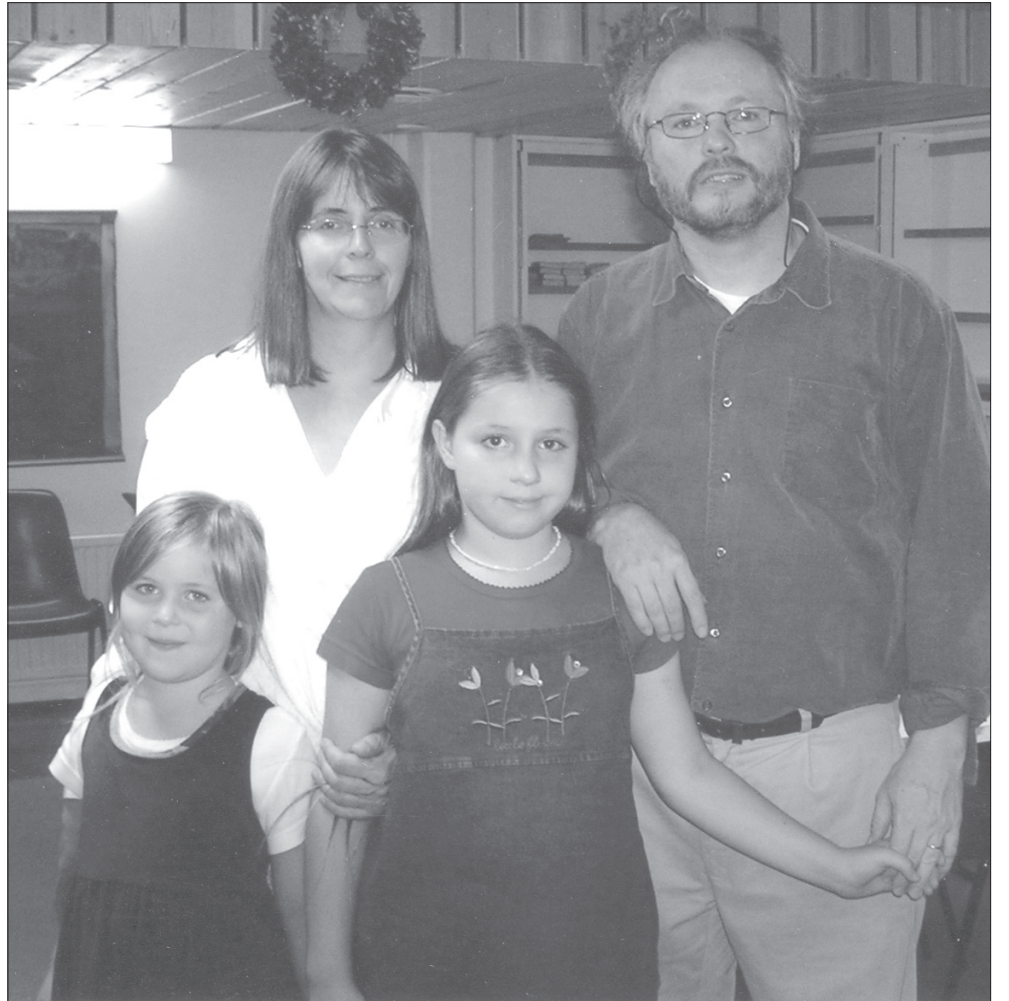
Erikoisharrastukseksi tuli 1980-luvun puolivälissä Lähi-Itä ja Israel. Samaan aikaan uudistuin uskossani ja sain selvän kehoituksen alkaa rukoilla Israelin puolesta. Kiinnostuin Raamatun tutkimisesta ja “löysin” muun muassa Vanhan Testamentin profeettakirjat, jotka puhuvat Jumalan lupauksista Israelin kansalle. Aiemmin olin ajatellut korvausteologisesti, että Israel on etsikkoaikansa tuhlanut, kun ei hyväksynyt Jeesusta Messiaakseen. Jumalan Sana todisti kuitenkin aivan muuta. Kuten profeetta Jeremia toteaa, että iankaikisella rakkaudella Jumala rakastaa Israelia eikä ole hyljännyt niskurikansaansa, vaan tahtoo sen palauttaa armon alle.

Miten olet päätenyt asumaan Israelissa? Puhuteko perheenä hepreaa?

Raamatun tutkiminen ja ammatillinen kiinnostus Lähi-Itään johtivat lopulta siihen, että muutimme perheenä Israeliin vuonna 1990. Tuolloin meitä oli viisi; vaimoni Susanna ja kolme tytärtä. Nyt nämä kolme tytärtä ovat jo naimisissa ja jokaisella myös omia lapsia. Kaksi työstäistä asuu Israelissa, vanhin on miehensä ja kahden lapsensa kanssa Suomessa. 1990-luvulla meille syntyi vielä ydinperheeseemme täällä Israelissa kaksi tyttöä lisää. Shirona on nyt 11- ja Emilia 7-vuotias. Puhumme kaikki hepreaa, tytöt tietysti paljon paremmin kuin me vanhemmat.

Asuteko vaaravyöhykkeellä?

Olemme asuneet Israelissa kolmella eri alueella; aluksi Kinneretin (Gennesaret) järven rantamaisemissa Tiberiaan lähellä, siten muutaman vuoden lähempänä Välimeren rannikkoa, Haifan seudulla ja nyt olemme viimeiset kaksi ja puoli vuotta asuneet Syyrian rajan pinnassa Golanin kukkuloilla. Pikku-kaupunkimme Qatsrin joutui myös hetkittäin viime kesänä Libanonista ammuttujen raketien kohteeksi ja meitäkin kehoitettiin pommisuojaan. Sen sijaan yksi tyttäristämme oli

miehensä ja syntymättömän vauvansa kanssa todella suuressa vaarassa Haifan lähellä. He joutuivat viiden viikon ajan viettämään pitkiä jaksoja pommisuojaan. He kuitenkin varjel-tuivat pommeilta ja saivat lokakuussa terveen poikalapsen.

Viime kesä oli tietysti poikkeus, yleisesti ottaen täällä on ollut kuitenkin rauhallista, vaikka Syyrian läheisyyden vuoksi voisi toista luulla. Me nautimme vapaa-aikoina Golanin luonnosta ja patikointiretkistä.

Miten teihin suhtaudutaan perheenä juutalaisten ja arabien taholta?

Me elämme juutalaisten keskellä normaalia arkea. Tosin meidän uskomme Jeesukseen Messiaaseen nostaa välillä joittenkin uskonnollisten juutalaisten, ortodoksien niskakarvat pystyyn. Emme me kuitenkaan lähde ke-tään provosoimaan; jos keskustelut kääntyvät luontevasti uskonasioihin kerromme vakau-muksestamme. Sama koskee myös islaminuskoisia arabia.

Meillä on tietysti näitten molempien kan-

sojen joukossa monia tuttavien ja läheisiäkkin ystäviä. Yksi parhaista kokemuksista täällä asuessa on ollut se, kun olemme nähneet Jeesukseen uskovien messiaanisten ja arabien suhtautuvan toisiinsa suurella rakkaudella ja kunnioituksella. Usko yhdistää ja todistaa ulkopuolisillekin, miten Jeesus on vastaus Lähi-idän kuohuvaan konfliktiin.

Toimitko myös turistioppaana?

Olen työskennellyt Israelissa vuosikau-sia lehtityön ohessa matkaoppaana. Kaikkiaan olen vetänyt reilut 200 ryhmää. Se on vastapainoa kirjoitustyölle, kun voi liikkua ja kertoa muillekin suomalaisille tähän maahan liittyvistä historiallisista ja raamatullisista aiheista. Tämän maan historia on erittäin rikas ja vierailukohteet niin täällä Galileassa kuin Jerusalemissa puhuvat ihmisille “viidet-tä evankeliumia”. Raamatun taphtumilla on puitteet, joista tämän maan luonto ja kivet puhuvat.

HAASTATTELU RA-SI

TODISTAJAN E-MAIL OSOITTEET

todista@smarrr.com

todistaja@telus.net

Lahjoitukset ja testamentit

Helluntaiseurakunnat ja Mission Press Society toimivat lahjoitusten turvin. Seurakunnat tekevät arvokasta työtä suomalaisten hyväksi. Mission

Press Society julkaisee Todistaja-lehteä ja pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Sekä seurakunnilla että Mission Pressillä on Revenue Canadian myöntämä

veronumero, joka oikeuttaa verovähennykseksi kelpaavan kuitin kirjoittamiseen.

Lahjoituksista ja testamenteista saadut varat käytetään kristilliseen työhön.

”Titaaninen” varjelus

Kanadan Kiitospäivänä loka-kuussa olin sukukokoontumisessa Timo Kostamon kotona. Siellä oli vieraana ruotsalais-syntyinen ystävä, jonka kertomana saamme kurkistaa erikoiseen Jumalan johdatukseen hänen perheensä kohdalla. Ilman tuota johdatusta ei minua olisi olemassa, kertoi haastateltavani sisar.

-Kertomukseni alkoi kaksi ja puoli vuotta ennen valtamerilaiva Titanicin neitsytmatkaa. Paikka oli pieni ruotsalaiskylä Pohjois-Lapissa, missä isoisäni, Victor Israelson, asui perheineen.

-Niihin aikoihin oli tavallista, että monet miehet matkustivat Euroopasta Amerikkaan etsimään leveämpää leipää. Niinpä isoisäni myös teki tuon suuren päätöksen lähteä kauniiseen Kanadan maahan etsimään työtä. Hänelle tulikin tilaisuus hankkia maata Albertan provinssista vehnän viljelyyn. Hän myös hankki lypsykarjaa saadakseen siten lisätuloja.

-Tehtiin myös suunnitelma,

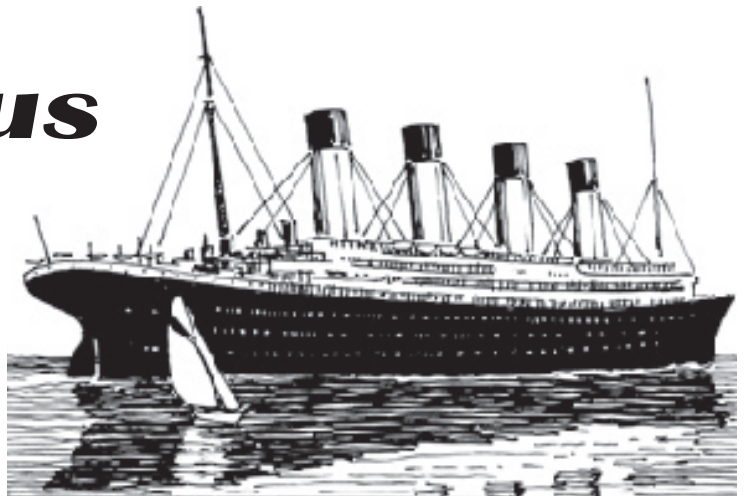
että vaimo ja lapset tulisivat perässä Titanic-laivalla sen hyvin kysytyllä neitsytmatkalla. Pienestä ruotsalaisesta perheestä tämä tuntui mahtavalta seikkailulta! Koska Titanic oli niin kuuluisa laiva Atlantin ylitykseen, he tuskin malttoivat odottaa! Innostus ei yksin johtunut maailman suurimmasta valtamerihöyrystä, mutta perillä odotti myös isä, jota he eivät olleet nähneet melkein kolmeen vuoteen. Lapset odottivat matkaa suurella jännityksellä. He olivat iältään kahdesta ja puolesta vuodesta kymmeneen. Äiti oli heistä nuorin.

-Lähtöpäivänä, huhtikuun 10. 1912, isoäiti, kolme tyttöä ja kaksi poikaa seisoivat malttamattomina laiturilla South Hamptonissa, Englannissa, kun laivan purseri tuli ilmoittamaan, ettei ollut enää tilaa yhdellekään. Laivassa oli jo 850 henkeä yli sallitun määrän. Mikä pettymys se olikaan! Järjestyi kuitenkin niin, että he jatkasivat paljon pienemmällä Santa Clarita-laivalla. Niinpä he ”seilasivat” Atlantin yli ja siitä edel-

leen St. Lawrence- jokea pitkin Quebecin Montrealiin ja jatkoivat siitä junalla halki laajan Kanadan Albertan provinssiin.

-Sillä aikaa isoisä oli tietenkin kuullut Titanicin järkyttävästä uppoamisesta. Hän ei kuitenkaan voinut uskoa perheensä menehtyneen sen mukana. Hän asui 16 km pohjoiseen pienestä Metiskon kaupungista. Hän päätti mennä hevosen ja kärryjen kanssa kaupunkiin joka ilta kymmenenä päivänä peräkkäin junalle, nähdäkseen josko perhe saapuisi.

-Viimeisenä iltana hän kuitenkin päätti kävellä, eikä ajaa hevosella. Ja ihmeitten ihme! Hänen suureksi ilokseen sieltä he ilmestyivät, vaimo ja rakkaat lapset! Voitte kuvitella, millainen jälleennäkeminen se oli! Varmaan monet kiitokset kohosivat Jumalalle! He ylistivät Herraa tästä ihmeellisestä asioihin puuttumisesta! Jumala oli säästänyt tämän perheen! Koska he olisivat matkustaneet kolmannessa luokassa, he mitä todennäköisimmin olisivat menehtyneet. Vain 43%

tästä luokasta pelastui.

-Koska hevonen ja kärryt oli jätetty kotiin tällä kertaa, heidän piti kävellä tuo 16 km matka farmille. Ainoastaan äiti nuorimpana sai ratsastaa isän hartioilla. Hänen ensimmäinen lapsuuden muistikuvansa on juuri tuosta matkasta, kun hän isän hartioilla taivalsi suoraa, pimeää tietä tuona kohtalokkaana yönä huhtikuussa 1912.

-Ja juuri tästä syystä minä, Grace Anderson, sain syntyä hänelle ja isälleni, Maynard Andersonille. He molemmat tosin ovat jo saaneet muuttaa Herran luo. Mutta Jumalan johdatuksen ja varjeluksen vuoksi olen vielä jäl-

jellä kertomassa ja kunnioittamassa Jumalaa, joka säästi äitini ja hänen perheensä ilmeiseltä tuholta. Kaikki kunnia kuuluu Jumalalle! Ja millainen Jumala Hän onkaan!

Näin kertoili minulle Grace Anderson isovanhempiensa saapumisesta tälle mantereelle. Toteamin vain, että monenlaista tarinaa on siirtolaisuutemme taustana. Kiitospäivänä 2006 Kanadassa. Tämäkin kertomus syvensi kiitollista mieltä Jumalan johdatuksesta siirtolaisen polulla. Tuo polku on usein ollut mutkainen - samalla-todella mielenkiintoinen.

Lauri Karhinen

“PÄÄNNE NOSTAKAA” KOTIKIRKKO KUTSUU TALVIPÄIVILLE

aurinkoiseen, lämpimään ja kauniiseen Floridan Lake Worthiin

15. - 18. Helmikuuta 2007

Puhujina mantereen omat julistajat.
Ylistysmusiikista vastaa **Petri Kosonen** Thunder Baystä.

Torstai 15.2

KLO 19 **AVAJAISJUHLA**

Perjantai 16.2

10:00 Rukouskokous
11:00 Raamattutunti
12:30 Ruokailu
13:30 Veljeskokous
14:00 Ylistysjuhla
17:00 Raamattutunti
18:00 Virvoketauko
19:00 ”Pian Hän saapuu” –kokous
21:00 Nuorisokokous

Lapsille omaa ohjelmaa – Tulkkaus tarvittaessa

”Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja NOSTAKAA PÄÄNNE, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” (Luuk. 21:28)

Kotimajoitusta Talvipäivien ajaksi: **Antti Rahko**,
puh: 1-561-254-8590 tai 1-561-586-8590
Motellivaraukset: **Midnight Sun Motel:** 1-561-588-3640
The New Sun Gate Motel: 1-561-588-8110
Shangri La Motel: 1-561-385-7974

TERVETULOA!

Lake Worthin suomalainen Helluntaiseurakunta

KOTIKIRKKO

1510 High Ridge Road, Lake Worth, FL 33361
Hannu Heikki Hyppönen, pastori

Lauantai 17.2

10:00 Rukouskokous
10:30 Raamattutunti
11:30 Raamattutunti
12:30 Ruokailu
14:00 Ylistysjuhla
16:00 Sisä- ja ulkolähetysjuhla
18:00 Virvoketauko
19:00 Laulu- ja soittojuhla
21:00 Nuorisokokous

Sunnuntai 18.2

10:00 Ehtoollisjuhla
12:00 Ruokailu
13:00 Päätösjuhla
Kahvit

Matti Vuorinen “tentissä”

Pastori Matti Vuorinen on ollut ennenkin tällä mantereella työntekijänä -70 -80 luvuilla. Nyt hän on saapunut Suomesta kolmeksi kuukaudeksi auttamaan Vancouverin Kotikirkkoa. Esitämme hänelle muutaman kysymyksen alkajaisiksi.

Millaisena koet tämän eläkepäivien vaihtamisen paimenen rooliin?

Ensimmäisenä tietenkin naurattaa... En ole läheskään niin rohkea tehtävään nähden nyt kuin olin silloin, kun olin siinä työssä. On pieni arkuus ja kysymysmerkki... En arkaile itse tehtävää, vaan miten on minun omat voimani. Toiseksi - tehtävää ei pysty suorittamaan, ellei siihen ole määrättyä sisäistä sytykettä. Kun on kauan aikaa ollut sitä tehtävää tekemättä vastuullisena, tarvitsee uuden sisäisen sytytyksen; että on sisäisesti siinä työssä mukana.

Mitkä ovat näkymät Suomen tämän hetken koko hengellisellä rintamalla?

Koko rintamaa ajatellen se on toisessa päässä huomattavasti parantunut ja toisessa päässä huomattavasti heikentynyt. Ääri-ilmiöt kasvavat. Suomen TV ei ole koskaan lähettänyt niin paljon hengellistä ohjelmaa. Samalla ei ole koskaan tullut niin paljon huonoa ohjelmaa kuin tulee nykyisin. Sallitaan kaikkea.

Mitä tulee suureen Luterilaiseen Kirkkoon, puolet sen papeista ei usko, että Raamattu on totta, eikä tunnusta Jeesuksen neitsestä syntymistä tai ylösnousemusta. Suomen kirkossa ei vastaavasti ole koskaan ollut niin paljon uudestisyntyneitä ja Pyhällä Hengellä täyttyneitä pappeja kuin on nyt toisessa päässä. Siis se jakautuminen on valtavan suuri.

Mitä tulee Suomen Helluntaierätykseen, se elää- sanoisinko - hiljaista uneliaisuutta. Mutta siellä sun täällä on seurakuntia, joissa koetaan hengellistä elämää ja vaikutusta voimakkaampana kuin vuosikymmeniin. Yleensä kuitenkin on hiljaisempaa mutta paikka paikoin on hyvin voimakas hengellinen nousukausi.

Mitä sanoisit Todistajan lukijakunnalle tervehdyksenä?

Sikäli kun ymmärrän, Todistaja-lehti tulee Kanadan ja USAn lisäksi Suomeen ja muuallekin. Kaikki, joilla on jotain kiinnekohtaa Kanadaan ja Amerikkaan lukevat mielenkiinnolla Todistajaa. Yleisesti sanoisin Todistajan lukijakunnalle, jotka sitä säännöllisesti käyttävät; kyllä minä teitä rohkaisisin. Meillä on jokaisella työmme, jota meidän tulee tehdä; pitää sitä yllä ja viedä eteenpäin. Mutta samanaikaisesti kuitenkin ajattelisin; me emme saisi pelkäämään jäädä siihen, mitä Todistaja edustaa, vaan pitäisi olla kyky nähdä myös laajemmet alueet ja vainiot. Saatte jokainen tulkita, mitä se tarkoittaa käytännössä.

MUISTIIN MERKINNYT TK

Science and Speaking in Tongues

Last week, the New York Times reported that neuroscientists had gotten a look, for the first time, at the brains of devout Christians engaged in speaking in tongues. The scientists compared the brain activity of their subjects in two conditions—first while they sang gospel songs, and second as they engaged in glossolalia -- or speaking in tongues.

According to the University of Pennsylvania Medical Center research report, scientists found that as subjects spoke in tongues, activity in the dorsolateral prefrontal cortex diminished, which normally lights up when you're doing something on purpose. "The amazing thing was how the images supported people's interpretations of what was happening," the study's lead author, Dr. Andrew Newberg, told the New York Times. "The way they describe it, and what they believe, is that God is talking through them," he said.

If the test subjects said they were in a state of utter abandon, the pictures of their brains proved it.

Researchers at the University of Pennsylvania took brain images of five women while they spoke in tongues and found that their frontal lobes were relatively quiet, as were the language centers. According to the recent Times report, the regions involved in maintaining self-consciousness were active; the women were not in blind trances.

Donna Morgan, a co-author of the study, was also a research subject. She is a born-again Christian who is quoted as saying the ability to speak in tongues is a gift. "You're aware of your surroundings," she said. "You're not really out of control. But you have no control over what's happening. You're just flowing. You're in a realm of peace and comfort, and it's a fantastic feeling."

Reporter Benedict Carey noted that "contrary to what may be a common perception, studies suggest that people who speak in tongues rarely suffer from mental problems. A recent study of nearly 1,000 evangelical Christians in England found that those who engaged in the practice were more emotionally stable than those who did not."

"Researchers have identified at least two forms of the practice, one ecstatic and frenzied, the other subdued and nearly silent. The new findings contrasted sharply with images taken of other spiritually inspired mental states like meditation, which is often a highly focused mental exercise, activating the frontal lobes."

Read the University of Pennsylvania Study on Speaking in Ton-

Siiri Varvas 90 vuotta

Aino Siiri Varvas täyttää 90 vuotta 6.2.2007. Siiri on syntynyt Karjalan kannaksella, Vuokselassa, Kuninkaanristin kylässä, 1917 Juho ja Hilja Pulkin kolmantena tyttärenä.

Siirin täyttäessä 22 vuotta, sodan mustat pilvet kohosivat idän taivaalle. Rauhanneon seurauksena menetti Siirikin kotinsa ja niin alkoi evakkotaival. Siiri oli avioitunut 1940 naapurin pojan, Leevi Varpaan, kanssa. Evakkotie johti Vilppulan Kolhoon, jossa heille marraskuussa -41 syntyi Anneli - tytär.

Jatkosodan aikaan Siirikin pääsi takaisin rakkaille kotikunnille. Koti oli säilynyt palamatta ja asumaan päästiin suursiivouksen jälkeen. Kaikki näytti hyvältä, kunnes suomalaiset joutuivat perääntymään. Rauhan ehtoissa vaadittiin jälleen Karjalaa. Niin oli lähdettävä toistamiseen evakkotielle. Tällä kertaa se vei Hattulan Ihalempi - nimiseen kylään. Siellä Siiri ja Leevi rakensivat kotinsa Marttaristi - nimiseen taloon. Siirin laittaessa kerran öljyä lamppuun, se syttyikin tuleen. Siirin kädet paloivat, samoin kuin kotikin. Leevin kenttäsirkeillä sahattiin uudet rakennustarpeet ja rakennettiin uusi talo entisen perustuksille.

1951 -52 jostain iski heihin Kanadan

kuume. Tuli muutto Torontoon, jossa oli ainakin yksi tuttu, uskonsisar Martta Repo. Löytyi myös suomalainen Helluntaiseurakunta, johon liitettiin.

Monien Toronton vuosien jälkeen Leevi ja Siiri muuttivat Kingstoniin. He alkoivat myös viettää talvensa Floridassa ja heistä tuli Lake Worthin Suomalaisen Helluntaiseurakunnan perustavia jäseniä. Monet kesät he viettivät Pictonin paikallaan, Ontario - järven rannalla.

RUNSASTA JUMALAN SIUNAUSTA
SIIRI SISARELLE TOIVOTAMME
KAIKKI, VELJESI PAAVO

Anneli - tytär perheineen yhtyy onniteluihin. Perheeseen kuuluu neljä lasta ja kuusi lastenlasta, joista isomummon erityisenä ilona ovat 2 -vuotias Sophie ja 6 kk ikäinen Nolan Robert Leevi. Anneli kertoo, että äiti harrastaa vielä erikoisesti raamatun lukua, niinkuin myös kaikkea suomenkielistä lehtien ja kirjojen lukua. Hän myös rakastaa laulamista, muistaen sanatkin ulkoa. Pianoakin hän soittaa vielä joskus. Ja ennen muuta hän

Päiväsankari Siiri, tyttärensä Anneli ja Annelin tytär Anna sylissään Sofia

rukoilee lasten, lastenlasten ja heidänkin lastensa puolesta.

TODISTAJAN TOIMITUS YHTYY
LÄMPIMIIN ONNENTOIVOTUKSIIN.

Raakel Perho 90 vuotta

Halsualla 18 päivä tammikuuta v.1917 syntynyt Raakel Perho muistelee nuoruusajankoja Evijärvellä, kuinka he nuorten ryhmänä ajoivat polkupyörillä Evijärveltä Pietarsaareen nuorisopäiville 60 kilometriä, eikä matka tuntunut ol- lenkaan pitkältä.

Hän elää muistoissaan kokoustilannetta, jossa Otto Koivukangas Herran Hengen innoittamana puhuu ja kuinka Anna-Liisa Mattson soittaa sydämiä koskettavasti kitarallaan ja laulaa. Nyt jo taivaan kotiin muuttanut Jenny Keto istui tuossa kokoustilanteessa Raakelin vieressä ja kysyi häneltä, josko Raakel haluaisi antaa elämänsä Herralle. Hän tahtoi. Siitä alkoi silloin 15 vuotiaan Raakelin taival uskon tiellä.

Raakel muutti Suomesta New Yorkiin v.1949. Kohta Yhdysvaltoihin tulon jälkeen hän tapasi miehensä, uskossa palavan Har-

ryn. Yhdessä he perustivat perheen asuinpaikkana New Hampshire. Avioliittoon syntyi kaksi poikaa Matt ja Henry. Raskaimmat hetket Raakel on elänyt hyvästellessään nämä rakkaat läheiset heidän siirryttyään ajasta iankaikkisuuteen.

Raakelin pyhä into ei ole iän myötä laantunut. Tapaat hänet kutakuinkin jokaisessa Lake Worthin Kotikirkon tilaisuudessa. Vain maanantain nuorten illat taitavat olla tilaisuuksia, jotka jäävät Raakelilta väliin. Eikä kirkkomatkakaan ole yhtä pitkä kuin nuorena; Raakel asuu Kotikirkon lähellä suomalaisella Lepokodilla.

Tänään Raakelin mielen valtaa kiitollisuus. Hän kertoo meille vuoden 2006 viimeisessä torstain rukouskokouksessa, kuinka Herra on ollut ihmeellinen. Raakel on Jumalalle kiitollinen rakkaasta seurakunnasta. Hengellinen laulu soi hänen sydämessään; Ilman Jeesusta elämä tyhjää, lailla erämaan kuivaa se on. Ilman Jeesusta elämä tyhjää, tule tänään Hän auttajas on...

**SIUNAUSTA 90-VUOTIAALLE
RAAKELILLE!**

ANNE CLINE, LAKE WORTHIN EVANKELISTA.

Sydämeistämme onnittelemme Sinua Raakel merkkipäivänasi. Olet esimerkillinen uskova ja seurakunnan jäsen. Tarvitsemme Sinua vielä pitkään. Siunausta ja terveyttä

TOIVOTTAEN.
LAURI JA TERTTU KARHINEN

Pauli Koskelainen muistelee rakkaudella äitiään, joka hartain rukouksin kantoi lapsiaan Herran eteen.

Ohessa Elli äidin raamatun välissä ollut kehoitus. Se sopii niin hyvin tähän vuoden vaihtumiseen:

Voita edes yksi sielu Kristukselle.

Sillä niin sinutkin voitti eräs kun vielä kuljit eksyksissä.

Ja sinunkin puolestasi rukoiltiin niin kauan kunnes pelastuit

Jokaisen tulisi voittaa sieluja sillä hetki on kallis.

Käy työhön!

Lehtemme asiamiehet ovat jälleen uurastaneet uurastamalla. Tilauksia on tullut runsaasti eri puolilta. Valitettavasti meillä ei tänä vuotena ole arvottavana asiamiehille tavanomaista palkintoa. He kaikki ansaitsevat sen. Ystävät seurakunnissa, antakaa erikoinen rakkauden osoitus keskuudessanne työskenteleville Todistajan asiamiehille (siskoille ja veljille).

Kentän kuulumisina on toteamuksia, että olemme jälleen menettäneet lukijoitamme ajan rajan taakse. Monia heistä lehtemme sai palvella hengellisenä majakana. Ehkäpä tiedät jonkun yksinäisen olevan majakan tarpeessa. Tilaa hänelle Todistaja. Pistä toimeksi heti!

Kiitos. Todistajan toimitus.

Joskus Leevi Myyrän toimintuskautella lehdessämme oli kysely ja vastauspalsta. Yhdistyksemme kokouksessa joulukuussa päätimme jatkaa tuota palstaa. Kysymyksiä, koskien hengellisiä asioita, voi lähettää Todistajan osoitteella. Yritämme vastata niihin parhaamme mukaan. Voimme myös etsiä vastausta “kentältä” eli lukijamme ovat yhteistyössä, kysellen ja vastaten.

Katsotaan mitä siitä tulee.

Samalla voisimme avata esirukouspalstan lehdessämme. Joskun tulee esirukouspyyntöjä kaukaakin. Näin lehden välityksellä ne tulisivat monien tietoon. Varmaan saisimme myös palautetta kuinka Herra on vastannut pyyntöihin.

Sähköposti, fax ja tavallinen posti, jopa puhelin, toimivat yhteydenpidossa.

Toimitus

“Kotisatama” TV1

Suomen TV:ssä näytetään ohjelmaa “Kotisatama”, jossa kerrotaan, mitä ulkomailla asuvat suomalaiset tekevät. Viime viikolla filmikuvausryhmä tuli Mbuyan mäelle (kaupungin alue, jossa asumme) tekemään ohjelmanumeroa Millan tekemästä työstä.

Muutama päivä aikaisemmin filmauksen johtaja kierteli Mil-lan kanssa tavaten ihmisiä, joita hän on auttanut. He päättivät, että Erina olisi yksi filmattavista. Filmausta edeltävänä yönä tuli trooppinen rankkasade. Kun me nimme Erinan mutamajalle, yksi seinä oli sortunut avoimeen likaviemäriin, joka on hänen talon-sa vieressä. Filmauksen kannalta ei olisi voinut kirjoittaa parempaa käsikirjoitusta. Katsottuamme otokset filmauksesta, olimme vakuuttuneita, että ohjelmasta tulee katsomisen arvoinen. Kat-sokaa ohjelma YLE1:ltä ensi hel-mikuussa, jolloin se näytetään jo-nain perjantai-iltana (emme vielä tiedä päivämäärää). Se näytetään parhaaseen TV:n katselu aikaan, klo 19.00.

HANNU O. HAPPONEN

**Toimikuntien kokoukset
Floridan Talvipäivillä
torstaina 15.02.
Mission Press Society
(jäsenkokous) klo 10
Lähetystoimikunta
klo 13
Neuvoa antava
toimikunta klo 15**

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA
Finnish Pentecostal Church
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Yhteinen aamukokous, joka tulkataan klo 10:00
Ti • Lähetyspiiri klo 14:00
Ke • Lastenkerho Klo 18:00
To • Raamattutunti Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA
Finnish Pentecostal Church

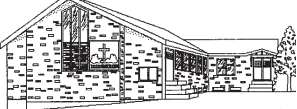
P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su • klo 8:30 Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
klo 11:00 Kuukauden toinen su. srk:n kokous
klo 18:00 Hyvän Sanoman ilta
Ke • klo 19:00 Sanan ja Rukouksen ilta
Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko
Finnish Pentecostal Church
891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com
Pastori **Rudolph Hyvärinen** 705 253 8383

Sunnuntaina: Klo 10:00 (English Service)
Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin: Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin: Klo 19:30 Youth Meeting
Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA
Evangelista **Liisa Liedes**
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta
Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
Pastori **Marko Selkomaa** (807) 767-6927
2 Pastori **Petri Kosonen** (807) 767-0464
Nuorisopastori **Pekka Perho**

Su • klo 10:00 Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday • 11:30 am Family Celebration & Sunday School
Su • klo 18:00 Iltakokous joka toinen sunnuntai
Ti • Ke • To • klo 11:00 Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00 Rukouskokous
Thursday • 7:00 pm Bible study & Prayer meeting
Friday • 7:00 pm Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 (“HOT FM” 103,5 sekä 104,5 .)

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!****
**** Sateena pisaroi koon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem
Toronton Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Paavo Korpela** Puh. (416) 733-0854
Pastori **Walter Tuokkola** Puh. (647) 406-0412
Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

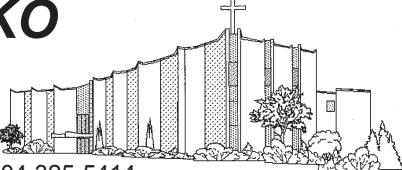
Su • Aamukokous suomenkielinen klo 10.00
English Service 11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta klo 19.30
Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO
Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414
Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Markku Vainio** 1 604 795-9994
Pastori **Matti Vuorinen** 604 451-4500

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
English service klo 11:30
Ke • English Bible study at 7 PM
To • Sana ja rukous klo 19:00
Pe • Youth meeting and Cell at 7 PM

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church
Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA
Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen
1148 Fonda Crt. S.E.
Calgary, Alberta T2A 5S2
403-248-9907
e-mail: heinikainen@shaw.ca
Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI
Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA KOTIKIRKKO
Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.
Pastori **Hannu-Heikki Hyppönen**
(561) 493-4127
kirkolle (561) 533-5716
Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

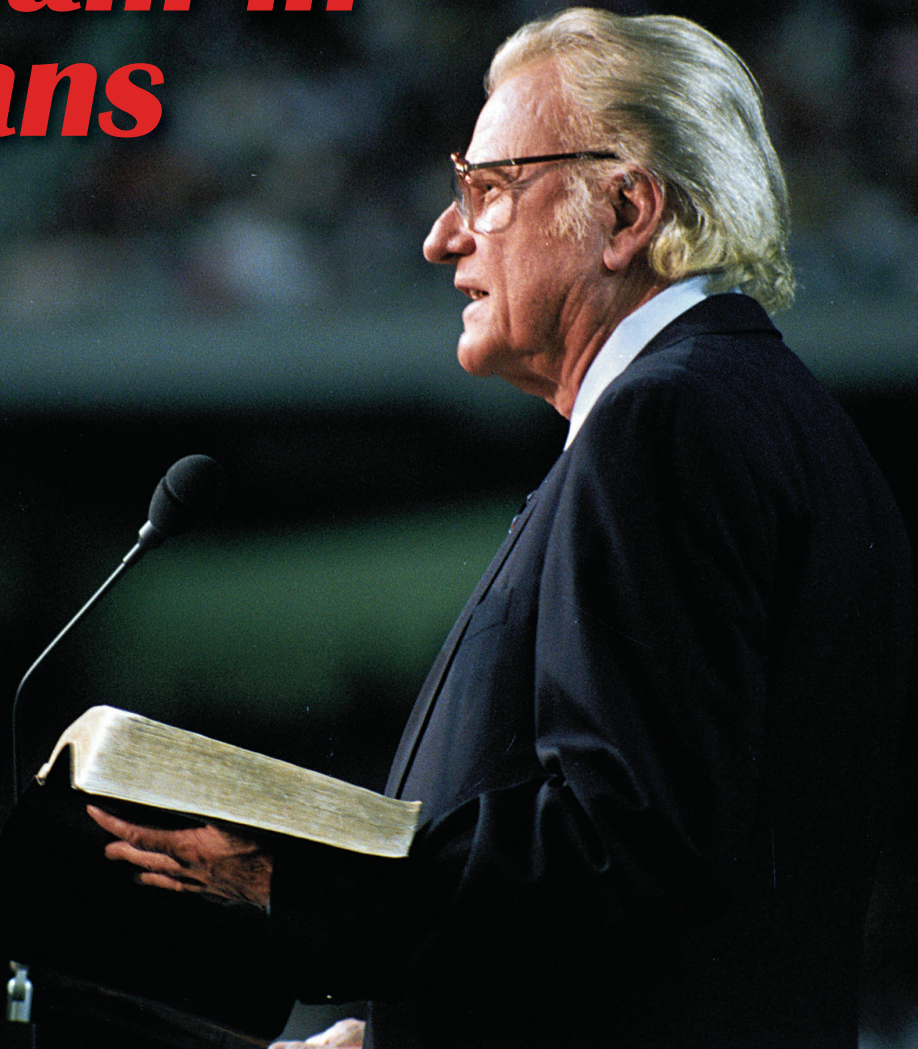
Su • klo 10:00 Aamukokous, pyhäkoulu
klo18:00 Hyvän Sanoman ilta
To • klo 19:00 Sana ja rukous
Pe • klo 19:00 Nuorten ilta
Su • klo 9:00 Radio-ohjelma “Hyvät Uutiset” asemalta WPBR 1340AM
Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

Billy Graham in New Orleans

In what might prove to be the crowning achievement of an illustrious career in ministry, the 87-year-old evangelist, Billy Graham shocked the 16,300 in attendance at the Celebration of Hope crusade in New Orleans Arena on Sunday Night.

Touted in advance as possibly his last evangelistic crusade, Graham invited the packed house of evangelical Christians and the hundreds of new converts to join him on the one mile walk from the arena to New Orleans' infamous Bourbon Street.

"While we have seen God do tremendous things here the past couple of evenings. Yes, it is true that a great healing and a great many salvations have occurred within the confines of this auditorium. Still yet, there lies a great mountain in this city which needs to be conquered."

Then taking from the Biblical Book of Joshua Chapter 14 he read, "I am this day, eighty-five years old. As yet I am as strong this day as on the day that Moses sent me; just as my strength was then, so now is my strength for war, both for going out and for coming in. Now therefore, give me this mountain of which the Lord spoke in that day," his voice suddenly sounding more forceful than during his 22 minute sermon.

"I last preached in the City of New Or-

leans in 1954 and I felt then that there was some unfinished business. Tonight, in what very well might be my last evangelistic service, I aim to finish that business and lead as many of you that would follow me to the multitude of lost souls that fill Bourbon Street tonight. That is my mountain! That is where we shall see the harvest!" said Graham as the stadium erupted in cheers that lasted the next several minutes. Utilizing a waiting mobility scooter, the elder Graham joined his son and heir to the mi-

nistry, Franklin across the Arena floor and through the opened doors leading towards the French Quarter. In a show of solidarity and determination reminiscent of civil rights marches of the 1960's, nearly the entire capacity crowd joined in the 20 minute trek while singing, "When the Saints Go Marching In".

As the march crossed Canal Street and headed northward towards Bourbon Street, many onlookers stood in stunned silence as the massive crowd of people began singing in unison the Christian hymn, Amazing Grace. Upon entering the west end of Bourbon Street, Billy Graham was soon recognized by partiers.

Soon those joining in the march began to approach those partying on Bourbon Street with the Gospel message that they had heard preached just a half hour before. Graham himself joined with a group of local street evangelist in ministering to a man who had survived Hurricane Katrina in the lower 9th Ward.

Within 30 minutes the entirety of Bourbon Street was packed with Christi-

ans and the once blaring music of nightclubs and strip joints had been replaced by weeping and worship as people poured out their drinks and sought prayer from the Christians who were now reaching out to them.

"I have never seen anything like this in my life," said 20 years New Orleans Police Department veteran, Tom Phillips. "This is unbelievable! We thought a riot was going to break out, but this looks more like a revival than a riot!"

Two hours later, a glowing Graham sat back down on his scooter and smiled. "Now I know how the Apostle Paul must have felt at the end of his ministry. Do the work of an evangelist; make full proof of thy ministry. For I am now ready to be offered, and the time of my departure is at hand. I have fought a good fight, I have finished my course, I have kept the faith."

Hours later hundreds of Christians remained on the street ministering to the many people eagerly waiting to receive prayer and ministry. New Orleans will never be the same.

Adressitilaukset

• Kahdeksan eri kuvaa! • Kysy seurakuntasi kirjanmyynnistä

Tämän adressin kautta tuet
Mission Press Societyn toimintaa suomalaisten
siirtolaisten hyväksi Pohjois-Amerikassa.

Myyntihinta \$5.00

Hinta seurakunnalle \$3.00 + GST

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smarrt.com
todistaja@telus.net

"Home Port" TV1

There is a television program in Finland called "Kotisatama" ("Home Port") which portrays Finnish people living abroad and what they are doing. Last week we had a film crew and producer come to Mbuya (the area of town where we live) to make a segment on the work that Mila is doing.

A couple of days before the filming, the producer had gone around with Mila to meet some of the people that were being helped. They decided that Erina would be one that would be filmed. The

night before the filming took place, there was a typical hard African downpour. When we went to Erina's mud hut to film, the rains had caused one of the walls to collapse into the open sewer that was next to the house. You could not have written a better script.

We viewed the shots that were taken and are convinced that it will be a show worth watching. Watch YLE 1 in Finland in February on one of the Fridays (we do not know yet which one). It is on primetime, around 19:00.

HANNU O. HAPPONEN